

Predmet: Tomislav Madi i drugi

Županijski sud u Vukovaru, Republika Hrvatska

Broj predmeta: K-5/07

Optužnica broj: K-DO-52/06

Optužnica podignuta: 29. 12. 2006.

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva, član 120. stav 1. OKZ RH

Optuženi: Tomislav Madi

Mario Jurić

Zoran Poštić

Davor Lazić

Mija Starčević

Sudsko veće: sudija Ante Zeljko, predsednik Veća
sudija Jadranka Kurbel, članica Veća
sudija Branka Ratkajec-Čović, članica Veća

Tužilac: Vlatko Miljković, zamenik Županijskog državnog odvjetnika (ŽDO)

Oštećena: Stojanka Olujić

Branioci optuženih: advokati Emil Havkić i Zlatko Cvrković (za optuženog Tomislava Madija)

advokat Biserka Treneski (za optuženog Marija Jurića),
advokat Branko Ivić (za optuženog Zorana Poštića),
advokat Marko Dumančić (za optuženog Davora Lazića) i
advokat Mr Dražen Matijević (za optuženog Miju Starčevića)

Posmatrači: Regionalni tim za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine (FHP, Beograd i Centar za mir, nenasilje i ljudska prava, Osijek), predstavnik misije OEBS-a u Hrvatskoj, i mediji.

Glavni pretres: 28.3.2007.

Izveštaj: Marija Zebić, Fond za humanitarno pravo (FHP), članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Čitanje optužnice

Svi optuženi su razumeli optužnicu i ne osećaju se krivim za delo za koje se terete. Nisu zahtevali ispitivanje pre dokaznog postupka.

Dokazni postupak i odluka sudskog Veća

Sudsko veće je donelo rešenje da se iz spisa predmeta izdvoje delovi pismenog nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog veštaka dr Nikole Mandića od 18. 12. 2006.godine, jer sadrži izjave optuženih koje su date bez prisustva branilaca, a u pitanju je slučaj obavezne odbrane.

Izdvajanje će se izvršiti tako što će se nalaz i mišljenje prepisati uz overu predsednika Veća. Izdvojeni delovi nalaza i mišljenja će se čuvati u posebnom omotu odvojeno od ostalih spisa kod istražnog sudije i neće se razgledati niti koristiti u postupku.

Glavni pretres: 3. 4. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje oštećene Stojanke Olujić

Živela je sa svojim suprugom Mirkom u staroj kući, dok su njen sin Radomir, snaja Anica, unuka Milena i unuk Marko živeli u novoj kući u Cerni u ulici Braće Radića.

Kritičnog dana, Stojanka je sa svojim suprugom bila u poseti kod sina, snaje i unučića. Suprug nije hteo dugo da se zadržava pa je pošao kući, dok je Stojanka želela još malo da oстане. Pošla je kući nakon jednog sata, između 20:30 i 21:00 časova. Kada je polazila, sin, snaja i unuci su bili u pidžamama. Unuci su pisali domaći zadatak i gledali su televiziju. Da su ubijeni posle njenog odlaska, saznala je sledećeg jutra, tako što je snajina koleginica Marta Žulj počela da doziva Stojankinog supruga rečima *ćika Mirko, zaklani su*.

Pokretne stvari veće vrednosti

Porodica Olujić je bila dobrog materijalnog stanja, imala je nakita, novca i drugih vrednosti. Od oružja Radomir je imao očev karabin i pušku koje je dao za odbranu Vukovara.

Izbeglice

Radomir je imao veliku kuću. Svi su ga u selu voleli. Kada je zaratilo, primao je izbeglice, uglavnom bračne parove iz *mešovitih brakova*, ali i druge. Primao je pretnje preko telefona, a dva puta je u njegovo dvorište bačen eksploziv. Stojanki su takođe pretili i lupali na prozor. Stojanka se seća da je njenog sina u nekoliko navrata pretukao meštanim, Hrvat, ali ne zna zbog čega.

Zapažanje:

Optuženi Mario Jurić je uporno tražio da oštećena Stojanka Ostojić kaže ime osobe koja je tukla njenog sina Radomira, ali je ona to odbila, očigledno iz straha za svoju sigurnost.

Oštećena je rekla da ima punomoćnika, advokata iz Županje, koji nije priložio svoje punomoćje, niti je pristupio na do sada tri održana glavna pretresa. U toku trajanja glavnog pretresa, oštećena je imala podršku od Službe za podršku žrtvama krivičnih dela u sudskom postupku Županijskog suda u Vukovaru.

Saslušanje svedoka Ivana Čačića

Za vreme domovinskog rata svedok je bio načelnik 109. brigade SIS-a [Sigurnosno izveštajna služba]. Sedište službe je bilo u *Terme*, u tadašnjim prostorijama Cibalia banke, Vinkovci. To je bila Kontraobaveštajna zaštita snagama Vojske Hrvatske. U kritično vreme izviđačko-diverzantski vod HOS-a [Hrvatske obrambene snage] vodio je optuženi Tomislav Madi.

Razgovor u PIK-ovoj zgradi

Početakom 1992. godine svedoku se obratio Mato Boroz, koji je u to vreme bio pripravnik za ulazak u SIS, s informacijom da postoji jedan momak koji želi da prijavi ubistvo u Cerni u

kome je i sam učestvovao. Taj momak bio je optuženi Mario Jurić. Svedok je o tome obavestio svoje pretpostavljene, načelnika Mirka Grošelja i Zvonka Jurmana, koji su svedoku naložili da organizuje sastanak s Mariom Jurićem. Svedok i Mato Boroz su odredili da se razgovor s optuženim Jurićem obavi u zgradi PIK-a, kod Vinkovca.

U poverljivom razgovoru učestvovali su optuženi Mario Jurić, koji je bio u civilnom odelu, Zvonko Jurman i Mirko Grošelj, dok su svedok i Mato Boroz za to vreme bili napolju, jer je svedok morao da osigura tajnost i bezbednost sastanka.

U nekoliko navrata, kada je svedok unosio osveženje, čuo je pojedine delove razgovora, kao na primer kada je optuženi Mario Jurić rekao da je odustao od povezivanja protivtenkovskih mina, kao i da se ispovraćao kada je video da su ubijena deca. Svedok je primetio da se tokom razgovora vodio zapisnik.

O obavljenom razgovoru, jedan od učesnika sastanka, Mirko Grošelj, obavestio je tadašnjeg pomoćnika ministra unutrašnjih poslova Republike Hrvatske Franju Tureka. Svedok je po naredbi Mirka Grošelja zatražio od policije zapisnik o uviđaju i fotoelaborat. Međutim, policija iz Vinkovaca nikada nije dostavila na uvid traženu dokumentaciju, što je po mišljenju svedoka čudno, jer je generalno postojala dobra saradnja između vojne i civilne policije.

Nakon mesec dana od dana kada je obavljen razgovor, načelnik Mirko Grošelj je rekao svedoku da SIS više neće raditi na slučaju.

Posle poverljivog razgovora s optuženim Jurićem, Mato Boroz je rekao svedoku da je ubistvo u Cerni počinila grupa koja pripada optuženom Tomislavu Madiju, a čiji je član bio i optuženi Mario Jurić. Inače, svedok nema dobro mišljenje o Matu Borozu.

Predočavanje iskaza iz istrage

U istrazi je svedok rekao da nije prisustvovao poverljivom razgovoru s optuženim, niti da je čuo sadržaj razgovora, dok je na glavnom pretresu izmenio iskaz. U vezi s predocenim razlikama, svedok je objasnio da se naknadno setio da je čuo delove razgovora.

Zapažanje:

Prilikom predočavanja razlika u iskazima svedok je bio vidno uznemiren.

Saslušanje svedokinje Marte Žulj

Bila je kolegistica pokojne Anice Olujić. Zajedno su radile u filijali Županjske banke u Cerni.

Tog jutra, Anica Olujić, kod koje je bio ključ od banke, nije se pojavila na poslu na vreme [početak radnog vremena je u 7:00 časova]. Marta je pokušala da je dozove telefonom, ali bez uspeha. Potom je otišla do Aničine kuće, dozvala Aničinog svekra Mirka koji je, pošto je ušao u kuću, izleteo sa rečima *zaklani su*.

Suprug svedokinje je o događaju odmah obavestio vojsku i policiju.

Planovi za odlazak

Svedokinji je bilo poznato da je porodica Olujić planirala da se skloni na određeno vreme kod Radetove tetke u Nemačku, pošto je pala bomba u dvoršte njihove kuće. Čekali su pasoš za Anicu.

Porodica Olujić se plašila, jer je bio *mešoviti brak*.

Saslušanje svedokinje Kate Čipi

Svedokinja je medicinska sestra, koja je nekoliko puta bila u kući porodice Ostojić radi lečenja dece.

Tog jutra, 18. februara 1992. godine, svedokinja je bila u ambulanti kada su ušla tri mladića u vojnoj uniformi i obavestili je da se nešto strašno desilo u kući Olujića. Pošto je u tom trenutku lekaru pozlilo, otišla je zajedno s medicinskom sestrom Anicom Biljić do kuće Olujić, koja je bila udaljena na 1 km od ambulante.

Ušla je u kuću sama i prepoznala četiri beživotna tela porodice Olujić. Pošto nije bilo krvi na zidovima, svedokinja je laički zaključila da je u tela pucano iz blizine. Prilikom izlaska iz kuće videla je kroz poluotvorena vrata jednu od soba u neredu, što je svedokinji bilo čudno, jer je pokojnu Anicu Olujić poznavala kao urednu osobu.

Saslušanje svedoka Vlade Jurišića

Kao pripadnik 131. Županjske brigade, svedok je kritične noći bio na stražarskom mestu ispred tekstilne trikotaže *Gordana*, koja je udaljena oko 250 metara od kuće porodice Olujić. Njegova stražarska dužnost bila je da čuva ulaz u zgradu. Zbog krivine nije mogao da vidi kuću porodice Olujić, ali je te večeri primetio prolazak jednog belog automobila.

Saslušanje svedoka Nikole Karlušića

Svedok je kritične noći između 19:30 i 20:00 časova krenuo na stražu, iako je držao stražu u terminu od 22:00 do ponoći. O samom događaju ne zna mnogo i o tome je saznao tek sutradan.

Zapažanje:

Predsednik Veća, sudija Ante Zeljko je nekoliko puta opomenuo optuženog Marija Jurića zbog ponašanja, jer je komentarisao iskaze svedoka i upadao im u reč tokom saslušanja.

Glavni pretres: 4. 4. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svedokinje Katice Rebuš

Svedokinja je rođena sestra pokojne Anice Olujić. Zadnji put su se čule u januaru 1992. godine, kada je bila bačena bomba u dvorište porodice Olujić. Svedokinja se seća da je od tada porodica njene sestre bila u strahu. Pored toga, jednom prilikom su nekakvi mladi pripadnici HOS-a, *balavci*, došli u kuću porodice Olujić i uzeli Radetov automobil marke *Golf*.

Drugi dan posle ubistva svedokinja je na poziv policije došla u Cernu. Tada je poslednji put ušla u kuću iz koje ništa nije odnela. Spavaća soba je bila strašno razbacana stvarima.

Prepoznavanje predmeta i nakita

Porodica Olujić je imala dosta zlata i novca. Radomir je imao lovačku pušku i dva pištolja za koje je imao dozvolu.

Svedokinja je na prepoznavanju prepoznala delove nakita svojih roditelja, majčine starinske naušnice sa tri plava kamena u obliku grozda i očev zlatni prsten, zaobljen sa crnim kamenom, napravljen po narudžbi. Oružje i dukati koje je porodica Olujić imala i koji su nestali kritičnom prilikom, nisu bili na prepoznavanju.

Izbeglice

U dvorišnoj prostoriji porodice Olujić bile su smeštene dve ili tri izbegličke porodice iz Jankovaca i Nuštara.

Saslušanje svedoka Željka Rebuša

Željko je suprug Aničine rođene sestre Katice, devojački Ostojić.

Čim je čuo za nesretni događaj došao je sa suprugom na lice mesta i ušao je u kuću. Tom prilikom policija nije pronašla ništa od vrednijih stvari u kući.

Prepoznavanje predmeta i nakita

Na prepoznavanju, Željko je prepoznao ručni sat, četvrtastog oblika sa zlatnom narukvicom koji je pripadao njegovom tastu [Aničinom i Katicinom ocu]. Prepoznao je i druge delove nakita, naušnice i ogrlicu, opisujući oblik i detalje, uz ogradu da nije stručno lice, to jest da nije zlatar.

Sa Radomirom je bio u prijateljskim odnosima. Opisuje ga kao viđenog i dobrog čoveka.

Saslušanje veštaka dr Nikole Mandića

Veštak sudsko medicinske struke, neuropsihijatar, rekao je o optuženom Tomislavu Madiju da je u pitanju psihički zdrava osoba, kao i da je u vreme izvršenja krivičnog dela mogao da shvati značaj svog dela i da upravlja svojim postupcima.

Za optuženog Marija Jurića procenjeno je da je u pitanju paranoidno poremećena ličnost, nedovoljne emotivne zrelosti, sa zastojem u psihosocijalnom razvoju, i da je željan isticanja i dokazivanja. S obzirom da je u vreme izvršenja krivičnog dela bio mlad [18 godina i 2 meseca], optuženi je mogao da shvati značaj svog dela i da upravlja svojim postupcima, ali u smanjenom obimu.

Veštak je za optužene Zorana Poštića i Davora Lazića procenio da su bili emotivno nezreli i mladi u vreme izvršenja krivičnog dela [oko 18 godina], te da su mogli da shvate značaj svog dela i da upravljaju svojim postupcima u smanjenom obimu.

Za optuženog Miju Starčevića veštak je procenio da je u pitanju osoba sa tendencijom disocijalnosti i blagim simptomima PTSP [posttraumatskih stresnih poremećaja], a da je u vreme inkriminacije dela mogao da shvati značaj svog dela i upravlja svojim postupcima.

Osporavanje nalaza i mišljenja

Optuženi Mario Jurić je izrazio sumnju u verodostojnost nalaza i mišljenja veštaka, bez iznošenja konkretnih primedbi.

Saslušanje veštaka dr Anta Blažanovića

Veštak sudsko medicinske struke, specijalista patologije, opisao je telesne povrede rana koje su zadobili oštećeni, njihovu težinu, kako pojedinačno tako u skupno, kao i mehanizam njihovog nastanka. Opisao je mesto svake prostrelna i ustrelne rane, smerove prostrelnih i ustrelnih kanala svake rane sa navođenjem unutrašnjih organa koje je svaki projektil na svojoj putanji ozledio. Veštak je odredio u kojem su se položaju nalazili oštećeni [članovi porodice Olujić] kada je u njih pucano, kao i moguću daljinu sa koje je prema njima pucano. Rane su nanete iz daljine, osim dve velike na dečakovom telu, koje ukazuju na mogućnost nanošenja iz neposredne blizine.

Saslušanje svedoka Mate Boroza

Učesnik je domovinskog rata u Hrvatskoj i rata u Bosni. Ima nadimak Legija, jer je bio u Legiji stranaca. Bio je jedno vreme službenik SIS-a Osijek. U teškom je zdravstvenom stanju, pati od PTSP i trenutno se nalazi u pritvoru.

O optuženom Tomislavu Madiju

Upoznao je optuženog Tomislava Madija, zapovednika HOS-a u Komletincima, krajem 1991. ili početkom 1992. godine. Viđao se s njim više puta u gradu i o njemu ima pozitivno mišljenje.

O optuženom Mariju Juriću i razgovoru u PIK-ovoj zgradi

Optuženi Mario Jurić je došao kod svedoka u zimu 1993. godine i ispričao mu za događaj u Cerni u kome je, po rečima Jurića, učestvovalo petoro ljudi, među kojima je bio optuženi Jurić i optuženi Tomislav Madi. Optuženi Jurić je trebalo da napravi eksploziv, ali to nije učinio, a optuženi Tomislav Madi je izvršio ubistvo.

Svedok je verovao u priču iz Cerne, jer je znao da Jurić želi da uđe u SIS, što je bio razlog da ispriča događaj iz Cerne. Pošto je optuženog Jurića saslušao Ivan Čačić, posle nekoliko dana obavljen je razgovor kod Vinkovaca, u PIK-ovoj zgradi, između svedoka, optuženog Marija Jurića, Zvonka Jurmana i Ivana Čačića, a bez prisustva Mirka Grošelja. Prilikom razgovora Zvonko Jurman je vodio zapisnik.

Svedok je kratko vreme bio zapovednik optuženom Mariju Juriću, dok je svedoku pretpostavljeni bio Ivan Čačić. Mirko Grošelj je bio pretpostavljeni Zvonku Jurmanu, a Zvonko Jurman Ivanu Čačiću.

Predočavanje iskaza iz istrage

Svedoku je predočen deo iskaza iz istrage u kome navodi: *tog puta Chicago je u jednu ruku meni nudio da maknem Maria Jurića, govoreći da bih usrećio više ljudi, a ja sam rekao da me se ne tiču njihovi odnosi.* Svedok je osporio predočeni iskaz. Kada mu je Sudsko veće reklo da je potpisao tu izjavu, svedok je rekao da on nikada ne čita šta potpisuje.

Optuženi Tomislav Madi je stavio primedbu na ovakav iskaz svedoka, kao i na poricanje svedoka da je posredstvom advokata Darka Zadre tražio, da ga optuženi Madi poseti u istražnom zatvoru zato što optuženom Madiju *gori pod nogama* zbog ubistva u Cerni.

Saslušanje svedoka Zvonka Jurmana

Razgovor u PIK-ovoj zgradi

U vreme događaja svedok je radio u Centru SIS-a u Osijeku. Mato Boroz i Ivan Čačić su dostavili informaciju Mirku Grošelju o događaju u Cerni, nakon čega Mirko Grošelj upućuje svedoka da obavi razgovor s optuženim Mariom Jurićem u PIK-ovoj zgradi u Vinkovcima.

Na samom razgovoru bili su prisutni jedino optuženi Jurić i svedok koji je vodio beleške, dok su Ivan Čačić i Mato Boroz bili napolju. Tom prilikom Mirko Grošelj nije bio prisutan.

Sa informacijama koje je dobio od optuženog Marija Jurića, svedok je bio oprezan, jer su postojale neke nelogičnosti, a optuženi Jurić je bio mlađeg uzrasta i pričao je senzacionalistički. Takođe, postavljao je zahteve koje služba nije mogla da ispuni, kao što je ulazak u specijalnu policiju, to jest u SIS.

O obavljenom razgovoru svedok je obavestio policiju koja je bila nadležna i koja je procesuirala slučaj.

Zahtev za ukidanje pritvora

Branioći optuženog Tomislava Madija, advokati Emil Havkić i Zlatko Cvrković, tražili su od Sudskog veća ukidanje pritvora njihovom branjeniku uz polaganje jemstva u iznosu od 200.000 eura. Sudsko veće je produžilo pritvor svim optuženima. Razlog neuvažavanja predloga branioca jeste što po Zakonu o kaznenom postupku [ZKP] jemstvo ne može biti dozvoljeno kada je pritvor određen na osnovu člana 102. stav 1. tačka 4. [izvršenje dela pod naročito teškim okolnostima], kao što je to ovde slučaj.

Odluke sudskog Veća

Određeno je veštačenje komparativnom analizom demonstracija podudarnosti odnosno nepodudarnosti bioloških uzoraka [DNK] uzetih sa opušaka pronađenih tokom uviđaja na licu mesta, a na kojim su pronađeni tragovi epitelnih stanica humanog porekla i potiču od muške osobe. Veštačenje će obaviti Centar za kriminalistička veštačenja u Zagrebu.

Zapažanje o ponašanju optuženog Marija Jurića

Optuženi Mario Jurić se u više navrata tokom glavne rasprave, pismeno i usmeno, žalio Sudskom veću na loše uslove u pritvoru. Međutim, od upravitelja pritvora stigao je dopis u kome se konstatuje da su u ćeliji optuženog Jurića pronađena četiri mobilna telefona, što je u suprotnosti sa pravilima.

Tokom saslušanja svedokinje Katice Rebuš, Sudsko veće je opomenulo optuženog Marija Jurića zbog nepoštovanja discipline i nepokoravanja predsedniku Veća koji ga je opomenuo na održavanje reda, jer se direktno obraćao svedoku.

Kada je saslušan veštak dr. Nikola Mandić, optuženi Mario Jurić je bio udaljen iz sudnice zbog nepristojnog ponašanja i nepokoravanja nalogima predsednika Veća za poštovanje suda i reda u sudnici. Optuženi Mario Jurić je ometao veštaka da iznese svoje mišljenje. U jednom trenutku, pošto se optuženi Jurić vidno uznemirio, sudska policija je odmah reagovala i stavila mu lisice na ruke.

Optuženi je po drugi put udaljen iz sudnice tokom saslušanja svedoka Mate Boroza, zbog vike i komentara na iskaz svedoka.

Zapažanje:

Pre početka suđenja svedok Ivan Čačić se pozdravio i razgovarao s braniocima optuženog Tomislava Madija.

Iskazi svedoka Ivana Čačića, Mate Boroza i Zvonka Jurmana se razlikuju po pitanju ko je sve učestvovao u razgovoru koji je obavljen u PIK-ovoj zgradi u Vinkovcima.

U nastavku suđenja, predsednik Veća je reagovao na nepoštovanje suda od strane optuženog Marija Jurića, pa ga je dva puta udaljio iz sudnice.

Glavni pretres: 18. 4. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje veštaka Vojina Maštruka

Svedok je veštak za balistiku. On je usmeno izneo svoje nalaze i mišljenja iz 1992. godine.

Predmet veštačenja bile su čaure i zrna [kalibar 7.62x39 mm i 7.65 mm] koja su dostavljena veštaku u nekoliko navrata. Veštak je utvrdio da su predmetne čaure i zrna ispaljena iz automatskih oružja tipa *kalašnjikov* i *šorpion*. Pošto su čaure bile začađene, upućuje na zaključak da je vatreno oružje u trenutku pucanja imalo na sebi montirani prigušivač.

Radi preciznijeg veštačenja o određenim pitanjima, veštak je zatražio od PP Županja [Poliicijska postaja/stanica Županja] da mu dostavi oružje i još čaura. Međutim, sve do 2003. godine, do kada je veštak radio u MUP-u, nije odgovoreno na njegov zahtev. Veštak ne može da objasni razloge nedostavljanja traženog oružja, kao ni zbog čega su čaure dostavljane parcijalno.

Čaure se čuvaju u zbirci za čaure i zrna u Centru za kriminalistička veštačenja Republike Hrvatske.

Predlozi odbrane

Branilac optuženog Tomislava Madija, advokat Emil Havkić, predložio je da se od Centra za kriminalistička veštačenja pribave čaure i zrna uz pripadajuću dokumentaciju koju je dostavila PP Županja, radi ocene verodostojnosti veštačenja i osvrta na okolnost dostavljanja čaura i zrna na veštačenje. Sudsko veće će naknadno odlučiti o predlogu.

Predlog za ukidanje pritvora

Optuženi Tomislav Madi upoznao je Sudsko veće sa činjenicom da štrajkuje glađu 20 dana zbog nezadovoljstva s odlukom Sudskog veća da se brani sa slobode.

Branilac optuženog Tomislava Madija, advokat Emil Havkić, priložio je dokumentaciju kojom se utvrđuje da je optuženi Tomislav Madi invalid, u teškom zdravstvenom stanju i da u telu ima oko 40 gelera.

Poseta optuženog Marija Jurića

Sudija Branka Ratkajec-Čović, kao članica Veća, posetila je optuženog Marija Jurića u pritvoru i obavila je razgovor s njim i s upravnikom zatvora. Optuženi Mario Jurić i dalje nije zadovoljan uslovima u pritvoru.

Glavni pretres: 19. 4. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Glavni pretres je odložen zbog obaveza branioca.

Glavni pretres: 10. 05. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Sudsko Veće je uručilo strankama pismeni nalaz i mišljenje Centra za kriminalistička veštačenja Ivan Vučetić iz Zagreba prema kome opušak od cigarete koji je pronađen u kući porodice Olujić, ne potiče ni od jednog od optuženih.

Saslušanje svedoka Mate Bertića

Svedok je radio kao pirotehničar 30 godina. U policiji je radio u periodu od 24.08.1991-24.10.1991. godine, a od 25.10.1991. godine, u 131. Županjskoj brigadi.

Eksplziv

Svedok je na stepenicama koje vode u kuću pronašao komadiće sporogorućeg štapina i detonirajućeg štapina, iz čega je zaključio da su upaljači pravljeni na tom mestu, kao i da je dužina štapina od preko jedan metar bila predugačka. Izgorela su dva sporogoruća štapina, koja su pronađena sa još četiri ili pet zapaljenih drvenih šibica.

Eksplziv je stručno postavljen, pošto se nije videlo da li mine imaju dopunski upaljač. Takođe, na detonirajući štapin stavljena je detonirajuća kapisla. Međutim, nestručnost je vidna kod paljenja eksploziva, jer sporodetonirajući štapin i detonirajući štapin nisu bili spojeni. Greška je bila u upaljaču, jer kapisla nije bila postavljena. Naime, kada sporodetonirajući štapin gori, dolazi do kapisle i pali se eksploziv koji se nalazi u kapisli. Kapisla detonira i pali detonirajući štapin. Eksploziv je mogao da se zapali udaranjem čekića, ali bi u tom slučaju eksplozirali i oni koji su postavili eksploziv.

U kući porodice Olujić svedok je pronašao četiri protivtenkovske mine [*tenkovska mina metalna 1 – TMM1*]. Jedna mina je pronađena u kupatilu, jedna u dečjoj sobi, jedna u sobi desno od ulaza, a jedna u sobi u kojoj je bio Rade. Pronađeni eksploziv je bio takve razorne moći, da je mogao da sravni celu kuću sa zemljom.

Mine su spajane na licu mesta, za čiju montažu je bilo potrebno najviše 5 minuta, dok su upaljači pravljeni na stepenicama kuće.

Lice mesta

Na lice mesta svedok je otišao na poziv Marka Benakovića iz Županje, koji je u to vreme bio načelnik SIS-a u 131. brigadi. Po dolasku na kritično mesto, zbog opreznosti i opasnosti od eksplozije, svedok je isprva hteo da uđe u kuću kroz prozor. Međutim, tada je čuo da je u kuću već ulazila jedna žena koja je radila sa gospođom Olujić [svedokinja Marta Žulj], koja nije imala ključeve od radnog mesta. To je značilo da može da se uđe na glavna vrata od kuće bez opasnosti od eksplozije, što je svedok i uradio. Pre nego što je svedok utvrdio gde se nalazi eksploziv, naredio je svima prisutnima da se udalje na oko 100 metara levo i desno od kuće.

Nakon dolaska svedoka, na lice mesta je došao i fotograf iz Županje po nadimku Buco ili Zlatko.

Josip Colarić, koga inače svedok poznaje i koji je isto pirotehničar, nije bio sa svedokom na uviđaju.

Izgled prostorija u kući

Kada je ušao u kuću, svedok je video tela članova porodice Olujić. Žena [Anica Olujić] sedela je na kauču sa rupom od metka na čelu i otvorenim očima, dok su deca bila naslonjena na ženina ramena, dečak [Marko Olujić] sa leve, a devojčica [Milena Olujić] sa desne strane. Radomir Olujić je bio zaklan. Ležao je u velikoj lokvi krvi kod drugog kauča pored stočića. Svedok je bio šokiran prizorom.

Svedok je u potrazi za eksplozivom ušao u sve prostorije u kući. Sve je bilo čisto, uredno i na svom mestu. Izgledalo je kao da je porodica Olujić ubijena negde drugde, pa donesena u kuću. Svedok nije video razbacane ni preturane stvari. Da je bilo nereda u kući, svedoku bi trebalo mnogo više vremena da pretraži kuću i pronađe eksploziv.

Dopis policije od 18.02.1992.

Svedoku je predočen dopis policije od 18.02.1992.godine, na kome je napisano *Policajska uprava Županja*. Svedok je predočeni dopis kategorički osporio, jer je po obavljenom poslu otišao kući i nije potpisivao nikakva pismena. Potpis na dopisu jeste sličan njegovom, ali nije njegov.

Zapažanje:

Svedok se na kraju svedočenja obratio Sudskom veću sa pitanjem otkud sudu da su optuženi pobili Olujiće, pošto su kružile priče da je porodicu Olujić pobio Radetov brat, jer Rade nije izvršio zadatke.

Po izlasku iz sudnice svedok se obratio optuženima sa rečima: “Dečki nemate ništa protiv mene”.

Saslušanje svedoka Franje Tureka

Tokom 1992. godine, svedok je radio u Centru službe za zaštitu ustavnog poretka, gde je obavljao poslove zaštite ustavnog poretka na području Varaždina i Međumurja. U periodu od 2000-2004. godine nalazio se na funkciji pomoćnika ministra unutrašnjih poslova Republike Hrvatske. Nikada nije radio u SIS-u. Trenutno je u penziji i radi kao savetnik u jednoj firmi.

O kritičnom događaju ne zna nijednu okolnost koja je važna za vođenje postupka. Bio je upoznat sa događajem. Znao je da je kriminalistička obrada u toku.

Svedok ne poznaje Ivana Čačića i Zvonka Jurmana koji su spominjali njegovo ime u svojim iskazima.

Optuženi Mario Jurić smatra da svedok Franjo Turek ne govori istinu.

Predlozi tužilaštva

Zamenik ŽDO Vlatko Miljković predložio je da se pozove i sasluša u svojstvu svedoka Marko Benaković na okolnost njegovog ulaska zajedno sa Matom Bertićem u kuću porodice Olujić.

Predlozi odbrane

Branilac optuženog Tomislava Madija advokat Emil Havkić predložio je da se iz spisa predmeta izdvoji zapisnik o prepoznavanju predmeta – nakita pronađenog kod okrivljenih, jer se prilikom prepoznavanja nije postupalo u skladu s pravilima Zakona o kaznenom postupku, i to u tolikoj meri da uopšte nije moguće oceniti dokaznu snagu prepoznavanja i iskaza svedoka koji se odnose na prepoznavanje predmeta.

Glavni pretres: 11. 5. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Optuženi Zoran Poštić je advokatu Branku Iviću otkazao punomoćje i angažovao je novog branioca, advokata Zlatka Jarića.

Saslušanje veštaka Renata Pačelata

Veštak za požare i eksplozivna sredstva je na osnovu izveštaja sa uviđaja utvrdio da je u kući porodice Olujić pronađeno oko 27 kg vojnog eksploziva. Pronađeni eksploziv bi doveo do potpunog uništenja objekta [kuće porodice Olujić] da je kritičnom prilikom bio aktiviran.

Veštak je kao razlog neaktiviranja eksplozivne naprave naveo nestručno povezivanje sporogorućeg štapina na detonirajuću kapislu koja se nalazila na kraju detonirajućeg štapina. Ispravan način postavljanja naprave jeste taj da se na jedan kraj sporogorućeg štapina postavi detonirajuća kapisla i tada se zapali sprogorući štapin.

Saslušanje svedoka Ivica Zupkovića

U periodu od 28.06.1991. do 13.01.1992.godine svedok je bio u jedinicama HOS-a. Od sredine januara 1992. godine bio je zapovednik puka 109. Vinkovačke brigade.

HOS i pripajanje vojsci Hrvatske

Sve jedinice HOS-a su do početka 1992. godine pripojene hrvatskoj vojsci [HV] po naređenju Ministarstva odbrane Republike Hrvatske. Do tog trenutka, jedinice HOS-a su delovale samostalno i imale su međusobnu koordinaciju. Pored toga, pre pripajanja HV, postojale su komisije koje su primale dobrovoljce u HOS. Nakon pripajanja, ulazak dobrovoljaca je bio preko brigada.

Oznake

Pripadnici HOS-a su na uniformama pored oznaka ZNG nosili na rukavima i oznake HOS. Tada nije bilo činova, niti crnih uniformi. Po ulasku jedinica HOS-a u HV, njihovi pripadnici skinuli su oznake HOS-a, iako to nije bilo striktno naređeno.

Cerna

Ministarstvo odbrane Republike Hrvatske izdalo je uputstvo kojim je utvrdilo šta se smatra ratnom zonom. Mesto Cerna nije bilo u ratnoj zoni, niti su se tamo odvijale borbe. Mesto je bilo udaljeno od linije razdvajanja oko 20 km.

Vod HOS-a u Komletincima

Optuženi Tomislav Madi je samoinicijativno u Komletincima osnovao izviđačko-diverzantski vod HOS-a od oko pedesetak ljudi. Svrha formiranja takvog voda jeste bila odbrana mesta. Svako selo je imalo svoju četvu ili jedinicu. Vod HOS-a u Komletincima je bio naslonjen na 105. bjelovarsku brigadu, a bojna [puk] svedoka je istom davala svu potrebnu opremu.

O optuženom Tomislavu Madiju

Svedok poznaje optuženog Tomislava Madija, koji je do 31.12.1991.godine bio pripadnik jedinice HOS-a u Vinkovcima. Optuženi Tomislav Madi i svedok su bili u samostalnim jedinicama, s tim da je Madijev vod logistički zavisio od svedokovog puka. Nisu se najbolje slagali. Između njih je postojao nespornost o tome da je optuženi Madi hteo da smeni svedoka sa mesta zapovednika. Optuženi Madi je u nekim situacijama ispoljavao samovolju i nije bio naročito poslušan.

O optuženom Mariju Juriću i Miji Starčeviću

Svedok je izrazio žaljenje što poznaje optuženog Marija Jurića. Objasnio je svoj stav time da su se tokom 1991. godine primali dobrovoljci, ljudi sa različitim karakterom. Svedok je upoznao optuženog Marija Jurića u mestu Mala Bosna, kao civila obučenog u vojnu uniformu. Optuženi Mario Jurić nije bio kod svedoka u jedinicama, niti je sa svedokom učestvovao u ratnim akcijama i odbrani Cerića. Svedok i optuženi Mario Jurić nisu imali razvijene odnose, bili su samo na *Dobardan*.

Svedok je optuženog Miju Starčevića upoznao 1994. ili 1995. godine, te ga nije sretao tokom ratnih godina.

Glavni pretres: 16. 5. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svedoka Anta Đapića

Svedok je jedan od osnivača HOS-a, koji je nastao u okviru Hrvatske stranke prava [HSP] 03.05.1991. godine posle događanja u Borovom selu. Tada je nastao i glavni štab HOS-a čije sedište je bilo u Zagrebu, u Domu Ante Starčević. Svedok je bio član predsedništva HSP i član glavnog štaba HOS-a. Zapovednik HOS-a je bio tadašnji predsednik HSP Dobroslav Paraga. Potpredsednik stranke bio je pokojni Ante Parađik, koji je u isto vreme bio i načelnik glavnog štaba HOS-a. Svedok je postao načelnik glavnog štaba kada je Ante Parađik poginuo u atentatu 21. septembra 1991. godine. Položaj načelnika glavnog štaba HOS-a jeste bila politička funkcija sa političko-ideološkim delovanjem.

U periodu od maja do septembra meseca 1991. godine svedok je radio na osnivanju HOS-a na prostoru današnje Osiječko-baranjske županije. Taj posao je na području Vukovarsko-srijemske županije i Vinkovaca obavljao Damjan Kraljević, politički šef HOS-a za Vinkovce. Takođe, u HOS-u su postojala dva inspektora, Vlado Jukić, današnji saborski zastupnik, i Mile Dedaković, koji je vodio vojne poslove pri HSP.

U početku svog delovanja, pripadnici HOS-a su imali isprave rezervnog sastava MUP-a i obavljali su samostalne operacije. Kasnije su postali pripadnici HV. Takođe, u Hrvatskoj je postojalo desetak centara za obuku, uključujući i područje Vinkovaca, gde su se za ratište pripremali i obučavali dobrovoljci. Priprema i obuka je bila funkcija glavnog štaba HOS-a, koja je podrazumevala i slanje pripadnika HOS-a na teren u dogovoru sa lokalnim jedinicima. Jedinice HOS-a iz Vinkovaca imale su obuku u Sloveniji na osnovu dogovora HOS-a i tadašnjeg ministra odbrane Slovenije Janeza Janše. Jedinice HOS-a su međusobno bile solidarne. Disciplinski sudovi pri HOS-u nisu postojali.

Politička stranka HSP nije vodila vojno zapovedne akcije, jer nije bila sposobna za to. Učlanjenje u HSP nije istovremeno značilo i ulazak u HOS. Svedok se lično protivio ulasku maloletnih lica u jedinice HOS-a, kao i pojedinaca koji su došli iz porodica u kojima je već neko poginuo. Dešavalo se da maloletnik samovoljno ode na teren i bude primljen u jedinicu HOS-a iako je prethodno zbog svog uzrasta bio odbijen za prijem.

Retko su Predsedništvo i Glavni štab HOS-a dobijali izveštaje sa terena, jer se izveštaji o napadima na neprijateljsku teritoriju nisu pisali.

Sredinom ili krajem oktobra 1991. godine, Ministarstvo odbrane Republike Hrvatske je donelo odluku da se sve jedinice dobrovoljaca, uključujući i HOS, integrišu u jedinice hrvatske vojske. Glavni zadatak svedoka je bio da realizuje tu odluku. U skladu sa tim, zadnja naredba svedoka bila je da se jedinice HOS-a sa područja Vukovarsko-srijemske županije integrišu u HV. Potpuna integracija je završena 13.01.1992. godine, nakon čega su zadržane političke veze između HSP i pripadnika HOS-a, kao i kontakti logističke prirode glavnog štaba HOS-a sa jedinicama. Ukoliko se desilo da se neko od regrutovanih lica ili dobrovoljaca javi u glavni štab HOS-a nakon integracije, upućivao se na teren, a najviše u Bosnu i Hercegovinu.

Zbog odluke o integraciji, unutar HSP je došlo do sukoba, jer je Dobroslav Paraga hteo da HOS bude odvojeni deo hrvatske vojske, dok je svedok bio za integraciju.

Glavni štab HOS-a je na inicijativu HSP podelilo činove koji su važili u vreme integracije jedinica HOS-a u sastav HV. Nije postojala uniforma HOS-a, već samo oznaka koja se nosila sve do integracije sa HV, kada su počele da se nose i oznake HV.

Iako su postojale primedbe da je HOS paravojna formacija, Vrhovni vojni sud Hrvatske je zauzeo suprotan stav.

Svedok je shvatio kao atentat na HSP eksploziju koja se desila 1.03.1992. godine, u omladinskom domu u Vinkovcima, gde se nalazila 109. brigada [jedinica HOS-a pri hrvatskoj vojsci], jer je postojao politički sukob između stranaka HDZ i HSP.

O optuženom Tomislavu Madiju

Svedok je upoznao optuženog Madija u jesen 1991. godine, kada se Madi vratio iz Čikaga, pun samopouzdanja i spreman za odlazak na ratište. Dolazio je više puta u glavni štab HOS-a u Zagreb kod Dobroslava Parage radi dobijanja logistike i nabavke potrebnih sredstava. Imao je odgovornost u Komletincima, pri bjelovarskoj brigadi, gde je postojala jedinica od oko 50 ljudi. To je bila diverzantska jedinica u formi voda. Nije bilo primedbi na ponašanje optuženog Madija, niti na njegovu jedinicu. Postojala je jedino žalba jednog Madijevog vojnika zbog teške obuke boraca u Madijevoj jedinici, na šta je svedok odgovorio da je to izviđačka jedinica i da mora uvek biti spremna. Madijeva jedinica je bila ozbiljna, držala je položaj, a optuženi Madi je imao autoritet. U vreme podele činova pripadnicima HOS-a, optuženi Madi je bio u rangu majora.

Svedok nikada nije od optuženog Madija dobio izveštaj sa terena. Poslednji put je video optuženog Madija 31. marta 1992. godine, kada je svedok sa Dobroslavom Paragom obilazio jedinice HOS-a na području Vinkovaca.

Svedok je negirao mogućnost samostalnog delovanja optuženog Madija, objašnjavajući da je to nerealno.

Događaj u Cerni

Do svedoka nije došla nijedna informacija o događaju u Cerni. Veruje da bi celo vodstvo HSP osudilo taj događaj. U ovom postupku su pripadnici HOS-a prvi put dovedeni u kontekst ratnog zločina.

Saslušanje svedoka Josipa Colarića

Početakom 1992. godine, svedok je radio u PU Županja [Policijska uprava Županja] kao mlađi inspektor, policijski službenik za protivdiverzantsku odnosno protiveksplozivnu zaštitu. Saradnik u poslu mu je bio Mato Bertić.

Na licu mesta u Cerni svedok je bio član uviđajne ekipe, zajedno s istražnim sudijom i Matom Bertićem. Pre dolaska istražnog sudije, svedok je sa Matom Bertićem obavio pregled prostorija zbog zaštite i bezbednosti ljudi. Tom prilikom svedok je uočio čaure, mrtva tela, sporogorući štapin i eksplozivna punjenja. Svedok i Mato Bertić su razminirali prostor i sačinili izveštaj o tome.

Saslušanje svedoka Marka Benakovića

Svedok je u kritično vreme bio pripadnik SIS-a pri 131. županjskoj brigadi. Iz policije su mu javili da se desilo ubistvo u Cerni. Pošto je Cerna bila njegova zona odgovornosti, o tome je obavestio svog načelnika u Osijeku Mirka Grošelja, koji mu je rekao da ide na lice mesta.

Kada je svedok došao na lice mesta, zatekao je vojsku, policiju i civile. Čekao se istražni sudija iz Osijeka. Svedok je pozvao Matu Bertića, jer je radio kao pirotehničar kod njega u brigadi. Ispred PP Županja došao je Josip Colarić.

U kuću su ušli svedok, policajac i istražni sudija. Svedok je video u kupatilu, spavaćoj sobi i u sobi za prijem sporogoruće štapine vezane trakom na detonirajuće. Bili su dobro prikriiveni, te se nisu videli na prvi pogled. Pored svakog štapina videla su se po tri drvca šibica, što ukazuje na pokušaj paljenja štapina. Pronađene su četiri protivtenkovske mine, sa po 2,5 kg amonala na svakoj od njih.

U **sobi za prijem?** dnevnoj sobi uviđajna ekipa je videla tri tela na kauču, ženu sa dečakom i devojčicom. Ženi je glava bila spuštena, dok su deca bila naslonjena na nju. Kod kauča je u lokvi krvi ležalo telo pokojnog Radeta Olujića. Spavaća soba nije bila nameštena, već je sadržaj fioka bio istresen na krevet. Svedok se uplašio da nastave s uviđajem zbog opasnosti od eksplozije i zamolio je istražnog sudiju da izađu iz kuće. Čuo je da je u kuću ulazila žena koja je radila sa pokojnom Anicom [Marta Žulj]. Izveštaj sa lica mesta svedok je dostavio svom načelniku Mirku Grošelju u Osijek.

Cerna je bila mesto u kome se odvijao normalan život. Pre ubistva porodice Olujić, u Cerni su se desila ubistva dva pripadnika SIS-a, čiji je počinitelj bio pripadnik 204. brigade. Nakon ovih događaja u Cerni više nije bilo ubistava, niti su se odvijale ratne operacije.

Primedbe optuženog Marija Jurića

Optuženi Mario Jurić se žalio na uslove u pritvoru, posebno na tretman od strane zatvorskog doktora u Osijeku.

Glavni pretres: 17. 5. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje optuženog Tomislava Madija

Optuženi Madi je u penziji od 1.06.1994.godine. Četiri puta je bio ranjen. Ima puno odlikovanja i pohvala. Trenutno ima čin pukovnika Hrvatske vojske.

U toku služenja vojnog roka u bivšoj JNA tokom 1979. godine, optuženi Madi se naročito interesovao za vojne stvari, kao što je naoružanje, stvaranje pozicija za napad, odbranu i drugo. Tokom 1984. godine otišao je u SAD, u Čikago, gde je radio najrazličitije poslove. U Hrvatsku se vratio u avgustu 1991. godine sa još 40 Amerikanca koji su želeli da se uključe u Hrvatsku vojsku. Međutim, kako u tome nisu uspeali, ušli su u jedinice HOS-a. U to vreme, ukoliko neko nije mogao da se priključi Hrvatskoj vojsci, odlazio bi u HOS, jer se za ulazak u vojsku ili policiju proveravala prošlost i kažnjivost dobrovoljca, a to nije bio slučaj sa ulaskom u HOS.

Po ulasku u HOS, optuženi Madi je išao na ispomoć u Novsku, Nuštar i druga mesta. Tražio je od Glavnog štaba HOS-a u Zagrebu da ga prebaci na područje Vukovara, jer je dobro poznavao taj kraj. U septembru 1991. godine je optuženi Madi, poznat po nadimku Čikago, sa još 28 ljudi otišao u Vinkovce kod Ivica Zupkovića, koga je poznavao iz viđenja. Pošto se

optuženi Madi razočarao u ponašanje Ivica Zupkovića kao vojnika, od početka oktobra 1991. godine više nije odlazio kod njega, već u zapovedništvo-krizni štab kod Mileta Dedakovića.

Sredinom novembra meseca 1991. godine, optuženi Madi je dobio zadatak da ide u Male Nijemce. Tamo je bio veliki pritisak neprijateljskih snaga. Mesto još uvek nije bilo okupirano. Tada je optuženi Madi samovoljno odlazio u diverzije, jer nije bio zadovoljan zapovedništvom, odnosno načinom postavljanja odbrane. Dana 17.11.1991. godine Nijemci su pali.

O jedinici u Komletincima

Istog dana [17.11.1991.godine] optuženi Madi je otišao za Komletince. U početku, njegova jedinica od oko 70-80 ljudi nije pripadala nijednoj brigadi. Bili su smešteni u osnovnoj školi. Službeno su primali platu od 109. vinkovačke bigade, a koordinaciju od 105. bjelovarske brigade. Jedinica je imala 4 voda, a svaki vod oko 20-30 ljudi. Vremenom je jedinica ušla u sastav hrvatske vojske, kada su 1.03.1992. godine jedinice HOS-a službeno postale deo II aktivne brigade *Gromovi*.

Kada bi pripadnici jedinice išli u akciju, o detaljima akcije nikada nisu pričali unapred, već se to razmatralo *u hodu*. Takođe, kada bi se završilo delovanje, nikada se nije pričalo o karakteru i detaljima akcije. To je bila mera opreza od odavanja podataka neprijatelju. Pravilo je bilo da dobrovoljci idu u akcije, ali ako ih nije bilo, onda bi zapovednik odlučivao i određivao ljude. Mlađi ljudi nisu išli u diverzije, već samo u izviđačke akcije. Svi borci, uključujući i mlađa lica, dužila su oružje i municiju kod skladištara Mate Manića i držali ga u spavaćim sobama. Od oružja nisu imali *škoripione*, već samo *Pletere* sa prigušivačima. Pored toga, kada bi se odlazilo u dubinu neprijateljskog područja, oblačile su se SMB uniforme, a minsko-eksplozivna sredstva su se uvek nosila.

Kroz jedinicu je prolazilo dosta ljudi, koji su dolazili direktno iz HOS-a iz raznih mesta, Zagreba, Osijeka, Županje, Slavenskog Broda, Gradiške, Splita. Bilo je i takozvanih *vikend boraca*, koji bi došli petkom i ratovali na dane vikenda. Oni su donosili razne vrste pomoći, kao što su na primer čarape, hrana i drugo.

Optuženi Madi je za sebe rekao da je kao zapovednik bio korektan prema vojnicima.

Postojala je potpuna sloboda zapovedanja. Zamenik optuženog Madija bio je Branko Marijanović. Postupali su po naredbama HV, ali nije bilo posledica ukoliko bi postupili drugačije.

O drugim optuženima

Za razliku od optuženog Marija Jurića, optuženi Zoran Poštić, Davor Lazić i Mija Stračević su bili u jedinici HOS-a kod optuženog Madija.

Optuženi Madi je upoznao optuženog Jurića kada je došao Vinkovce u predgrađe Malu Bosnu kod gospodina Stojana Vujnovića zvanog *Srbin*. Takođe ga je viđao i u 131. brigadi u Vrbanji kod Bore Mandića. U nekoliko navrata, optuženi Jurić je dolazio u Komletince kada bi išli u izviđanja u smenama.

Optuženog Miju Starčevića optuženi Madi poznaje desetak godina pre rata. Došao je kod njega u jedinicu krajem decembra 1991. godine, tačnije 27. ili 28.12.1991. godine. Imao je svoj automobil marke *Mercedes*, kojim ga je često vozio. Dva meseca pre nego što je optuženi Madi uhapšen, optuženi Starčević mu je rekao da ga je policija prisiljavala da kaže šta je

optuženi Madi radio i davala mu da potpiše izjavu sa navodom da je optuženi Madi naredio ubistvo u Cerni.

Optuženi Madi je osporio da poznaje optužene Zorana Poštića i Davora Lazića iz kritičnog perioda. Ne seća se ni kada su pomenuti optuženi došli kod njega u jedinicu. Prvi put je za njih čuo tokom 2000. godine, odnosno kada je počeo sudski postupak. Ima informaciju da su optuženi Poštić i Lazić naterani da daju izjavu protiv njega.

O događaju u Cerni

Optuženi Madi je prvi put saznao za ubistvo porodice Olujić 18.02.1992. godine, u nevezanom razgovoru u centru veze kada se vraćao iz Zagreba. Međutim, slučaj ga nije interesovao, jer to nije bila njegova zona odgovornosti.

Dana 17.02.1992. godine, kod optuženog Madija u Komletince došao je optuženi Jurić rekavši da ga je poslao njegov zapovednik. Tražio je ispomoć od 3-4 ljudi radi izviđanja. U takvim situacijama praksa je bila da u izviđanja idu dobrovoljci, obično ljudi bez iskustva. Kasnije tog dana, oko 14-15 časova, optuženi Madi je krenuo prema Zagrebu, gde je stigao sledećeg dana, oko 4 časa ujutru. Išli su u pravcu Vinkovaca, a usput su stajali u Virovitici i Bjelovaru. Sutradan, 18.02.1992. godine, optuženi Madi je otišao u stranku [HSP], gde je u popodnevnom časovima prisustvovao sastanku. Tada je saopštio Dobroslavu Paragi da prelazi u II aktivnu brigadu, na šta se gospodin Paraga jako naljutio.

Optuženi Madi je tokom svoje odbrane izrazio žaljenje zbog ubistva porodice Olujić, posebno što su ubijeni civili, žena i deca. Za sebe smatra da nikada ne bi mogao da izda takvo naređenje.

Predlozi odbrane

Branilac optuženog Tomislava Madija advokat Emil Havkić predložio je saslušanje 22 svedoka, kao i veštačenje oduzetog nakita i satova koji su predmet prepoznavanja po veštaku zlatarske i veštaku časovničarske struke.

Odluke sudskog Veća

Sudsko Veće je donelo rešenje da se iz spisa predmeta izdvoje zapisnici o prepoznavanju pokretnih stvari, jer od svedoka nije prethodno traženo da opišu i navedu znakove po kojima se stvari razlikuju, a tokom prepoznavanja nije predočeno više stvari iste vrste, odnosno najmanje pet.

Određeno je veštačenje po veštaku psihologu radi obavljanja psihološkog testiranja sa posebnim naglaskom na profil ličnosti optuženih, kao i dodatno neuropsihijatrijsko veštačenje. Takođe, Sudsko veće je prihvatilo predlog odbrane i odredilo je veštačenje preko veštaka zlatara i časovničara radi davanja nalaza i mišljenja u vezi s nakitom sa prepoznavanja.

Glavni pretres: 23. 5. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Prepoznavanje oduzetih predmeta

Prepoznavanje predmeta – nakita, koji su oduzeti od okrivljenih prema potvrdi o privremenom oduzimanju predmeta, izvršili su oštećena Stojanka Olujić, svedokinja Katica

Rebuš i svedok Željko Rebuš. Radi se o muškom prstenu, zlatnim naušnicama sa tri plava kamena, muškom satu sa metalnim kaišem, muškom satu sa kožnim kaišem i zlatnom lančiću. Zbog pravilnog sprovođenja procedure prepoznavanja u skladu s odredbama ZKP koja podrazumeva da svedok prvo opiše predmet, a zatim da izvrši pregled i prepoznavanje predmeta koji je postavljen sa još najmanje pet predmeta iste vrste i oblika, oduzeti predmeti su prikazani sa još četiri predmeta istog oblika i vrste, koji su vlasništvo veštaka zlatara Rajka Lukića i veštaka časovničara Jože Suljada.

Prepoznavanje od strane oštećene Stojanke Olujić

Oštećena Stojanka je na početku optužila svedokinju Katicu Rebuš i svedoka Željka Rebuša da su odneli nešto sa mrtvih tela njenih voljenih, ali nije mogla da precizira šta. Kasnije je rekla da je policija skinula nakit sa mrtvih tela. Smatra da je nasledstvo bio razlog ubistva dece.

Što se tiče nakita, njen sin Radomir Olujić je imao zlatni lančić, kao i debele zlatne burme ili prsten, koji je bio običan, bez ikakvih oznaka. Takođe, nosio je muški sat sa metalnim kaišem, a nikada sa kožnim. Njena snaja je imala zlatne naušnice plavkaste boje.

U postupku prepoznavanja oštećena nije prepoznala nijedan komad nakita koji je oduzet od okrivljenih. Jedino je sa nesigurnošću pokazala na lančić sa komentarom da bi mogao biti od njenog unuka.

Zapažanje

Oštećena Stojanka Olujić je svoj iskaz dala konfuzno, bez navođenja konkretnih činjenica. Rekla je da je pre saslušanja popila četiri tablete.

Prepoznavanje od strane svedokinje Katice Rebuš

Svedokinja je opisala one delove nakita koji su joj bili poznati, pa je tako detaljno dala opis naušnica njene majke, koje su bile namenjene pokojnoj Mileni Olujić. Bile su zlatne, starinske, sa tri plava kamenčića, s tim što je jedan kamen nedostajao. Pokojni Radomir i Anica su nosili zlatne lančiće, za razliku od dece.

Svedokinja je u toku postupka prepoznavanja sa sigurnošću pokazala na naušnice koje su oduzete od okrivljenih. U odnosu na ostale delove nakita ili nije mogla da se izjasni ili je pokazala na one koji su vlasništvo veštaka.

Prepoznavanje od strane svedoka Željka Rebuša

Svedok je u postupku prepoznavanja opisao one delove nakita porodice Olujić koji su mu bili poznati (prsten pokojnog Radomira, naušnice i lančić), ali nije sa sigurnošću pokazao ni na jedan komad nakita.

Saslušanje veštaka Jože Suljada

Veštak časovničar je odredio starost, vrednost i kvalitet muških satova koji su bili predmet veštačenja, a koji su oduzeti od okrivljenih.

Saslušanje veštaka Rajka Lukića

Veštak-zlatar je za muški prsten utvrdio da je bižuterija, kao i da je nošen oko godinu dana. Za naušnice je utvrdio da su stare proizvodnje i modela, izrađene od četrnaestokaratnog zlata. Jedan od kamenčića sa naušnica je naknadno ugrađen kod zlatara, na šta ukazuje boja novog i starih kamenčića, kao i tragovi stavljanja i tiskanja novog kamena. Za lančić je utvrdio da je model star oko 5 godina, malo nošen i da je kupljen u Hrvatskoj.

Primedbe optuženog Tomislava Madija

Branioци optuženog Tomislava Madija advokati Emil Havkić i Zlatko Cvrković, kao i lično optuženi Tomislav Madi izjavili su primedbe na zapisnik sa glavnog pretresa od 17.05.2007. godine, koji sadrži odbranu optuženog Madija. Tražili su korekciju zapisnika. Sudsko veće je prihvatilo da se primedbe iznesu u vidu dopune iskaza optuženog Madija, na šta je odbrana pristala.

Primedbe optuženog Marija Jurića

Optuženi Mario Jurić je stavio primedbu da mu nije dozvoljeno korišćenje računara u zatvoru u Osijeku.

Glavni pretres: 24. 5. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svedoka Stjepana Ivanića

Svedok je profesionalni vojnik. U vreme domovinskog rata formirao je i bio zapovednik 105. bjelovarske brigade, koja je brojala oko 1150 ljudi. Boravio je sa svojom brigadom na teritoriji zapadne Slavonije u oktobru mesecu 1991. godine, a u periodu od 14.11.1991.-05.07.1992. godine, na prostoru Komletinci – Otok – Privlaka. Brigada je dobijala naređenja od operativne zone Osijek.

Krajem 1991. godine postojala je politička odluka da se sve jedinice HOS-a uklope u hrvatsku vojsku. Radi realizacije te odluke usledila je vojnička zapovest. Postojala je međusobna veza između zapovedništva i jedinica HOS-a na terenu.

Za vreme rata bilo je jako teško, sa puno problema i obaveza. Brigada svedoka je pokrivala prostor do 42 km, što je po svetskim načelima prostor za tri brigade, a ne jednu, kao što je to bio slučaj. Neprijatelj je bio znatno brojniji i jači. Svaki čovek je bio značajan.

Postojale su već formirane grupe ljudi, patriotski nastrojene. One su se vodile pod nazivom samostalni diverzantski vod, jer nije bilo moguće razbiti takvu grupu.

O optuženom Tomislavu Madiju

Svedok poznaje optuženog Tomislava Madija iz perioda rata. Nije imao sa njim problema, posebno kada je izvršavao vojne zadatke. Bio je hrabar i poslušan. Jedini problem koji je svedok rešio bio je spor između jedinice HOS-a u Vinkovcima i grupe kojom je zapovedao Madi.

Madijeva grupa u Komletincima je kao diverzantska morala uvek da bude spremna za akciju i za najgori napad. Imali su svoj raspored. Kada se radilo o hitnim akcijama, naredbe su se davale usmeno, a nakon 2-3 dana pisana je pismena naredba, odnosno svedok je davao i pismene naredbe. Svedok je više puta odlazio u akcije koje je predlagao optuženi Madi, nakon

što bi Madi obavio izviđanja i prikupio informacije. Optuženi Madi je dolazio kod svedoka kao zapovednika 105. bjelovarske brigade radi uzimanja koordinata, jer je Madijeva grupa bila logistički pripojena na brigadu svedoka.

O događaju u Cerni

Svedok je o ubistvu porodice Olujić saznao iz novina kada je pokrenuta istraga. Cerna je bila van područja njegove brigade, odnosno oko 20 km u pozadini brigade, te nije bila u ratnoj zoni.

Zapažanje

Svedok nije isključio mogućnost samostalnog delovanja optuženih, ali je ograničio tu samostalnost na zonu odgovornosti.

Saslušanje svedoka Blaže Pušeljića

U kritično vreme svedok je radio kao kriminalistički tehničar pri tadašnjoj PU Županja. Dolazio je na lice mesta dva puta, jednom oko 7:30-7:45 časova ujutru zajedno sa grupom iz policije i drugi put sledećeg dana.

Svedok je učestvovao u uviđaju koji je obavljen u prisustvu istražnog sudije. Izradio je kroki skicu lica mesta i fotodokumentaciju. Takođe, pronašao je čaure i poslao ih radi veštačenja u Centar za kriminalistička veštačenja u Zagreb. Čaure su poslate u nekoliko navrata, jer su se nove čaure i zrna pronalazile operativnim radom i ponovnim pregledom lica mesta. Svedok priznaje da je nelogično da su čaure i zrna poslata na veštačenje sa naznakom da su oduzeta od osumnjičenog lica, a da pri tom policija nije poslala i pretpostavljeno oružje iz kojeg su ispaljeni meci, niti je navela ime i prezime lica koje je smatrala osumnjičenim. Za događaj u Cerni saznao je iz novina.

Zapažanje

Svedok je na predočene nelogičnosti odgovarao da je radio samo ono što mu je bilo naređeno.

Saslušanje svedoka Đure Čosića

U vreme rata, svedok je bio zamenik zapovednika jedinice HOS-a, diverzantskog voda u Vrbanji. Zapovednik je bio Boro Mandić. Pripadali su 131. brigadi, kojoj su pripojeni u novembru mesecu 1991. godine i od koje su dobijali logističku podršku. Centar jedinica HOS-a za Slavoniju bio je u omladinskom domu u Vinkovcima, preko koga su jedinice HOS-a održavale vezu.

O optuženom Tomislavu Madiju

Svedok poznaje optuženog Madija. Dolazio je tokom 1991. godine kod Madija u Komletince da bi tražio pomoć.

O optuženom Mariju Juriću

Optuženi Mario Jurić je bio problematičan dečko. Na tu okolnost svedoku je ukazao Ivica Zupković, zapovednik HOS-a u Vinkovcima. Optuženi Jurić je došao u jedinicu kod svedoka iz Vinkovaca, ali se nije dugo zadržao. Zapovednik Boro Mandić ga je oterao jer je bio problematičan i rušio je imidž jedinice.

Zapažanje

Svedok odbrane nije mogao da se izjasni o kretanjima optuženog Madija, niti se seća šta je radio 17.02.1992. godine.

Saslušanje svedoka Bore Mandića

Na početku rata svedok je bio organizator i zapovednik jedinice HOS-a na području Vrbanja, koja je bila izviđačka sa oko 80 ljudi. Zamenik mu je bio Đuro Čosić. Pripadali su 131. županjskoj brigadi. Bila je velika fluktuacija ljudi, jer je svako mogao da dođe i da ode kad je hteo. Jedinica je obavljala izviđanja, pod čim se podrazumevao ulazak na neprijateljsku teritoriju.

O optuženom Tomislavu Madiju

Optuženi Madi nije bio u jedinici kod svedoka. Za vreme rata dolazio je kod optuženog Madija u Komletince. Smatra da je Madi bio dobar borac.

O optuženom Mariju Juriću

Došao je u jedinicu kod svedoka iz Vinkovaca, predgrađa Mala Bosna krajem 1991. ili početkom 1992 godine i odmah je dobio, odnosno zadužio automatsku pušku. Zadržao se oko mesec dana, jer se nije mogao uklopiti. Bio je pomalo agresivan i težak. Ivica Zupković je upozorio svedoka na ponašanje optuženog Jurića. U akcije i vatrene okršaje nije išao samostalno.

Zapažanje

Svedok je osporio odbranu optuženog Madija u kojoj je navedeno da je svedok uputio optuženog Marija Jurića zbog akcije u Komletince kod optuženog Tomislava Madija.

Saslušanje svedoka Darka Josića

Svedok je dana 01.01.1992.godine došao u jedinicu kojom je komandovao Tomislav Madi. Jedinica je bila smeštena u osnovnoj školi u Komletincima.

Bilo je uobičajeno da pripadnici jedinice nose SMB uniforme kada bi išli u izviđanje neprijateljskih položaja. Svedok je dužio jednu od SMB uniformi koje su se inače nalazile u skladištu. Takođe, nosile su se i automatske puške, protivtenkovske mine, jedna ili dve bombe i granate. U akciju se uvek išlo u grupi od 5-6 ljudi, a obavezno je išao onaj koji poznaje teritoriju.

Svedok je viđao optuženog Marija Jurića u Komletincima više puta, a jednom prilikom su išli zajedno u izviđanje u Đeletovce.

Saslušanje svedoka Đure Majetića

Svedok je bio u jedinici kod Madija od 02.10.1991. do marta 1992. godine. Imao je funkciju zapovednik voda broj 1.

Pošto se dešavalo da neprijatelj ulazi na teritoriju koju su držale hrvatske snage i obrnuto, nekada su pripadnici jedinice HOS-a u Komletincima nosili SMB uniforme. Bile su svega tri takve uniforme, koje su nosili svedok, Darko Josić i jedan vojnik po nadimku Pipi, te ih više nije bilo u skladištu. Inače, pripadnici jedinice kojom je zapovedao Madi nosili su maskirne

uniforme. Pripadnici HOS-a nisu vraćali municiju posle akcije, već je ostajala u spavaonici, odnosno kod svedoka kao zapovednika voda.

U akciju se išlo koordinirano i planirano. Uvek bi svi pripadnici jedinice i zapovednici znali kada i gde se ide u akciju. Zapovednik Tomislav Madi je uvek znao za sve akcije i za ljude koji bi bili primljeni. Mladi ljudi koji su tek došli u jedinicu ne bi učestvovali u diverzantskim akcijama, već bi išli sa starijim vojnicima u izviđanje. Oružja nije bilo za sve, već se ponekad pozajmljivalo iz Vinkovaca i Vrbanje. Svedok je ponekad držao oružje u sobi za spavanje, dok je municija uvek bila kod njega.

Svedok je optuženog Marija Jurića viđao povremeno u jedinici u Komletincima, nekada u civilu, a nekada u vojnoj uniformi. Jednom su išli zajedno u izviđanje na području Đeletovaca i Orolika. Tada su slučajno ušli u vatreni sukob.

Svedok je potvrdio da su optuženi Zoran Poštić i Davor Lazić bili u jedinici kod Tomislava Madija, odnosno u vodu kod Ivana Štefančića oko 15 dana. Za to vreme nisu nosili puške niti su išli u izviđanja.

Svedok je za događaj u Cerni saznao iz novina i bio je iznenađen.

Saslušanje svedoka Branka Marijanovića

Svedok je od početka novembra 1991. godine, pa do 07.06.1992. godine bio u jedinici kojom je komandovao optuženi Tomislav Madi. Postao je njegov zamenik krajem decembra meseca 1991. godine.

Jedinica je bila smeštena u osnovnoj školi u Komletincima. Svako od pripadnika jedinice je držao oružje i municiju kod sebe u spavaonici, pošto je postojala opasnost od prodora neprijatelja. Jedinica je od oružja imala pištolje i *Pletere* sa prigušivačem. Nije imala škorpione. Takođe, kad god bi jedinicu išla u diverzantsku akciju, nosila je SMB uniforme, mine i tromblone, kako bi se zaštitila prilikom povlačenja. Akcije su uvek išle prema teritoriji na kojoj se nalazio neprijatelj. Obično su neiskusni ljudi išli u akcije izviđanja, kod linije razdvajanja.

Optuženi Zoran Poštić i Davor Lazić upućeni su 12.02.1992. godine iz Zagreba u jedinicu u kojoj je bio svedok. Dobili su naoružanje, puške kalašnjikov i dve ručne bombe. Oružje i municiju su držali u spavaonici. Kada su pripadnici jedinice HOS-a iz Komletinaca trebalo da pređu u profesionalnu gardijsku brigadu dana 15. marta 1992. godine, optuženi Lazić i Poštić nisu bili izabrani jer ili nisu imali dovoljno akcija ili nisu bili fizički ili metalno sposobni. Te uslove je procenjivao zapovednik voda Ivan Štefančić. U jedinici su se zadržali do 10-15. marta 1992. godine.

Svedok se seća optuženog Marija Jurića iz predgrađa Vinkovaca, Mala Bosna. Nikada nije bio zvanično član voda kojem je pripadao svedok i kojim je zapovedao optuženi Tomislav Madi. Dolazio je iz jedinice HOS-a u Vrbanji sa kojim je Madijeva jedinica u Komletincima imala dobre kontakte i međusobno su se pomagale. Optuženi Jurić je išao u akcije. Bio je dobar i poverljiv. Jednom prilikom u februaru mesecu 1992. godine, optuženi Jurić je došao u jedinicu kod optuženog Madija, dok su se svedok i optuženi Madi svađali. Tražio je od optuženog Madija dva, tri čoveka i sredstva potrebna za izviđanje terena prema Lipovcu. Optuženi Madi je zapovedio svedoku da optuženom Juriću preda potrebna sredstva i ljude. U tu svrhu, svedok je otišao prvo kod skladištara Anta Mamića i naredio mu da preda optuženom Juriću sve što je potrebno, uključujući SMB uniforme, mine i drugo. Zatim je

svedok otišao do spavaonice u kojoj su bili optuženi Poštić i Lazić, kao i Mirsad pod nadimkom Bosanac radi određivanja ljudi za akciju. Ljude je odabrao zapovednik voda Ivan Štefančić. Potom je svjedok pronašao vozača, optuženog Miju Starčevića. Svi ljudi koji su tada trebali da krenu u akciju skupili su se u dvorištu škole. Nosili su oružje, mine i SMB uniforme, osim Mije Starčevića i lica s nadimkom Bosanac, koji su bili u maskirnim uniformama. Tom prilikom svjedok je rekao optuženom Starčeviću da će ih optuženi Jurić voditi jer on poznaje teren. Sutradan je svjedok čuo od Ivana Štefančića da je sve proteklo dobro.

Za događaj u Cerni svjedok je prvi put saznao iz medija.

Zapažanje

Svedok je kršteni kum deci optuženog Madija i do sada ga je nekoliko puta posetio u zatvoru u Osijeku.

Saslušanje svjedoka Zlatka Belanovića

Svedok je došao u jedinicu u kojoj je zapovedao optuženi Madi oko 5. ili 6. januara 1992. godine. Optuženi Davor Lazić i Zoran Poštić su došli u jedinicu u februaru mesecu 1992. godine i zadržali su se oko 15-20 dana. U to vreme svjedok je prelazio iz HOS-a u II gardijsku brigadu. Poznati su mu optuženi Tomislav Madi, Mario Jurić i Mija Starčević, a malo mu je poznat i optuženi Davor Lazić.

Primedbe optuženog Marija Jurića

Optuženi Mario Jurić se ponovo žalio na uslove u pritvoru. Zahtevao je smeštaj u kojem bi mogao da pripremi svoju odbranu.

Najavio je promenu svog branioca, a istovremeno je njegov branilac advokat Biserka Trenerski zatražila od Sudskog veća da je razreši dužnosti.

Glavni pretres: 31. 5. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svjedoka Mileta Dedakovića

U toku rata svjedok je bio zapovednik 204. vukovarske brigade. Probojom je došao do Vinkovaca dana 11. na 12. oktobar 1991. godine. Tada je od generala Tusa dobio ovlašćenje da komanduje svim jedinicama HOS-a, kao i policijom na prostoru bivše operativne grupe, opština Vukovar - Vinkovci - Županja. Dana 16.11.1991. godine svjedok je otišao u Zagreb. Postao je inspektor HOS-a krajem 1991. godine i tu funkciju je obavljao narednih sedam meseci. Posao mu je bio da savetuje predsednika HSP.

Integracija HOS-a u HV

Tačan datum ulaska HOS-a u HV svjedok nije mogao da odredi, jer se taj proces odvijao sukcesivno. Početak integracije je bio krajem 1991. i početkom 1992. godine. Prvo je u HV ušao splitski HOS, a zatim je jedan deo vinkovačkog HOS-a ušao u 105. brigadu, a drugi u 109. brigadu. Ceo proces je završen do kraja februara 1992. godine.

Razlog odlaska svedoka iz HSP-a, koji je inače podsticao sve pripadnike HOS-a da pređu u HV i da legalizuju svoj status, jeste što je Dobroslav Paraga bio protiv bilo kakvih veza sa hrvatskom vojskom i predsednikom Franjom Tuđmanom.

O optuženom Tomislavu Madiju

Svedok je upoznao optuženog Madija 12. ili 13. oktobra 1991. godine, kada je bilo okupljanje zapovednika. U to vreme, optuženi Madi je svakodnevno dolazio u zapovedništvo, što su činili i drugi zapovednici. Posle rata svedok i optuženi Madi su ostali u prijateljskim odnosima.

Svedok je opisao optuženog Madija kao odvažnu, vojnički izgrađenu, poslušnu i vrlo elokventnu osobu. Takođe, smatra da je bio izrazito pouzdan kada je izvršavao najteže zadatke, odnosno izviđanja, uništavao tenkove i ulazio u dubinu neprijateljske teritorije.

Događaj u Cerni

Svedok je za događaj u Cerni saznao preko elektronskih medija. Smatra da optuženi kao pripadnici HOS-a nikako nisu mogli da izvrše takav zločin, jer ih poznaje, a zločin u pitanju je mogao da učini samo monstrum. Pored toga, Cerna nije bila mesto bojišta, a korist od ubistva bila je mala.

Svedok je ponosan što niko od pripadnika HOS-a nije bio osumnjičen za ratni zločin, što mu daje za pravo da veruje da ni optuženi Madi i njegova grupa nisu izvršili zločin. Moguće da je uzrok izvršenja zločina poticao iz same Cerne.

Saslušanje svedoka Anta Prkačina

Optuženog Madija je upoznao tokom 1991. godine u Starčevom domu. Susreli su se ponovo tokom leta 1992. godine na Kleku, kada je svedok u Hercegovini radio na popisu i opštoj mobilizaciji pripadnika HOS-a za ratište u Posavini. Tada mu je optuženi Madi rekao da ne može da ide u Posavinu, jer je vezan sa svojom grupom za Hrvatsku vojsku.

Svedok optuženog Madija smatra neustrašivim ratnikom.

Za događaj u Cerni čuo je pre nekoliko meseci iz novina. Teško može da poveže optuženog Madija i njegovu grupu s izvršenjem zločina, pošto smatra da hrabri ratnici svoj adrenalin potroše u borbi. Takođe, smatra da se naređenja za izvršenje takvih zločina ne izvršavaju, jer to čine ljudi lošeg genetskog materijala.

Stav svedoka je bio da se HOS uključi u Hrvatsku vojsku, posebno u specijalnu policiju. To je rekao optuženom Madiju u Starčevom domu. Tokom januara meseca 1991. godine bilo je jasno da HOS prelazi u Hrvatsku vojsku, iako su to neke jedinice HOS-a uradile u toku septembra ili oktobra meseca 1991. godine. To je bio proces koji je mogao da se ostvari kolektivno da su to hteli Anto Đapić i Dobroslav Paraga.

Saslušanje svedoka Dominika Čorića

Svedok je u kritično vreme živio u Komletincima. Radio je kao vozač u grupi kod optuženog Madija, koji mu je bio zapovednik. U prilikama kada svedok nije išao u akcije, ostajao je kod kuće, jer je imao prodavnicu pića.

Dana 17. i 18.02.1992. godine, svedok nije mogao da ustupi automobil optuženom Madiju, pa ga je lično odvezao u Vinkovce. Krenuli su iz Komletinaca oko 13-13:30 časova. Sa

optuženim Madijem je u Vinkovcima bila i jedna devojka. Svedok je po povratku iz Vinkovaca, oko 17:30 časova, otišao kući, a zatim na večeru u osnovnu školu, gde je bilo sedište HOS-a. Tada je na prvom spratu video optuženog Starčevića i još neke momke kako oblače uniformu JNA, jer su išli u izviđanje. Oblačenje uniformi JNA jeste bila normalna pojava da bi bili manje uočljivi kod neprijatelja. Pored toga, nosile su se i protivtenkovske mine, koje su se koristile ako bi naišao tenk.

Za događaj u Cerni svedok je saznao iz novina i smatra da je to neistina. Čuo je da se narednog dana kada se optuženi Madi vratio u Komletince [18. ili 19.02.1992.], u hotelu Grand u Županji pričalo o događaju u Cerni.

Zapažanje

Svedok je odmah na početku iskaza počeo da govori o kritičnom periodu [17. i 18.02.1992.].

Saslušanje svedoka Ilije Mirčetića

Svedok je za vreme rata boravio sa svojom porodicom u progonstvu na Cresu. Takođe, imao je kuću u Komletincima, gde je bila smeštena četa optuženog Tomislava Madija.

Svedok je zahvalan optuženom Madiju, jer mu je spasio kuću od razaranja.

Zapažanje

Svedok je prilikom davanja iskaza plakao.

Saslušanje svedoka Zdravka Banića

Za vreme rata svedok je bio u 105. bjelovarskoj brigadi, u oklopnom bataljonu koji je krajem marta 1992. godine premešten u Divoševce, Donji Andrijaševci.

Upoznao je optuženog Madija kada je jednom prilikom svedokova brigada došla u Komletince, gde je bila i četa kojom je komandovao optuženi Madi. Svedok i optuženi Madi su zajedno prošli mnogo toga za vreme rata, pa su tako u nekoliko navrata išli u Starčevićev dom, u izviđanje, kao i po materijal.

Dana 17.02.1992. godine, optuženi Madi je ostavio poruku svedoku da dođe kombijem u centar veze, jer treba da se ide u Zagreb. Uvek se za Zagreb kretalo iz Komletinaca, jer je tamo bila stacionirana svedokova brigada. Svedok i optuženi Madi su pošli u večernjim satima, između 18:00 i 20:00 časova, Podravskom magistralom. Usput su stali u Bjelovaru i u kući svedoka. Svedok se naročito seća tog datuma [17.02.1992.], jer ga je prethodnog dana privela vojna policija zbog uzimanja terenskog vozila bez ovlašćenja, zbog čega je dobio ukor.

Svedoku je događaj u Cerni poznat iz novina.

Saslušanje svedoka Miroslava Kizmanića

Svedok je tokom 1992. godine radio u centru veze u Vinkovcima, gde se nalazilo i zapovedništvo i krizni štab. Tu su dolazili svi zapovednici, koji su dobijali sve potrebne informacije. Bio je veliki protok ljudi. Optuženi Madi je, kao jedan od zapovednika, takođe

dolazio u centar veze, a uz to se zabavljao s jednom devojkom iz centra, pa su razlozi njegovog dolaska bili i službeni i privatni.

Svedok je saznao za događaj u Cerni sledećeg dana posle ubistva porodice Olujić. Istog dana je optuženi Madi došao u centar veze kod svedoka i pitao ga da li ima nešto novo. Kada mu je svedok rekao za ubistvo u Cerni, optuženi Madi nije ništa nije odgovorio.

Svedok je poznavao pokojnog Radomira Olujića, jer je dolazio u Cernu zbog održavanja dva salaša i voćnjaka. Zna da je pokojni Rade bio prihvaćen od ljudi, jer je kao šef samoposluge mogao da pomogne i čini razne usluge ljudima.

Saslušanje svedoka Miloša Milaka

Svedok poznaje optuženog Tomislava Madija preko 30 godina. Kućni su prijatelji. Za vreme rata svedok je živeo u Vinkovcima. U oktobru mesecu 1991. godine, morao je da ode iz Vinkovaca, ali se vratio u februaru 1992. godine, jer mu je optuženi Madi garantovao bezbednost.

Saslušanje svedokinje Zdenke Madi

Svedokinja je prihvatila da svedoči iako je oslobođena dužnosti, pošto joj je optuženi Madi suprug.

Porodica Madi ima dosta nakita. Oduzeti sat sa metalnim kaišem pripada svedokinji. Kupio joj ga je njen suprug tokom 1997. godine. Sat sa kožnim kaišem pripada optuženom Madiju. Dobio ga je na poklon. Nosio ga je nekoliko godina. Lančić sa priveskom krsta pripada sinu svedokinje i dobio ga je za krštenje.

Saslušanje svedokinje Nevenke Madi

Svedokinja je prihvatila da svedoči iako je oslobođena dužnosti, obzirom da joj je optuženi Madi sin.

Poznato joj je da su njen sin i njegova porodica imali nakita.

Njen stan je pretresla policija i tom prilikom odnela prsten koji je svedokinja dobila na poklon kada je radila na moru 1982. godine, i to od jednog dečaka kome je često davala hranu.

Odluke sudskog Veća

Sudsko veće je donelo odluku da se Zavodu za sudsku medicinu u Zagrebu dostavi nakit sa prepoznavanja [muški prsten, naušnice sa tri plava kamenčića, muški sat sa metalnim kaišem i muški sat sa kožnim kaišem], radi pronalaženja epitelne stanice i izdvajanja DNK.

Ponašanje optuženog Marija Jurića

U toku rasprave Sudsko veće je udaljilo iz sudnice optuženog Marija Jurića zbog toga što se nije pokoravao nalogima Veća za održavanje reda, to jest nekontrolisano je vikao.

Glavni pretres: 1. 6. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Sudsko veće je odložilo glavni pretres prihvatajući prigovor optuženog Marija Jurića da advokat Stjepan Šporčić ne može zamenjivati branioca optuženog Zorana Poštića, advokata Zlatka Jarića, jer je bio u dobrim odnosima sa porodicom Olujić, a u toku krivičnog postupka je već bio postavljen i razrešen kao branilac po službenoj dužnosti.

Glavni pretres: 4. 6. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Odbrana optuženog Marija Jurića

Sudsko veće je razrešilo dužnosti branioca optuženog Marija Jurića, advokata Biserku Trenerski, na njen predlog. Za novog branioca postavljen je advokat Vjekoslav Cestar po rešenju zamenika predsednika Suda Nikole Beškenskog, sa čime se optuženi Mario Jurić saglasio.

Saslušanje svedoka Tomislava Iljića

Svedok je u kritično vreme bio načelnik tadašnje Policijske uprave Županja. Kada je primio obaveštenje o događaju u Cerni, izašao je na lice mesta sa kolegama iz kriminalističke policije i ekipom za obavljanje uviđaja.

Na licu mesta su u prisustvu istražnog sudije pronašli čaure i poslali ih na veštačenje u Centar za kriminalistička veštačenja u Zagreb. Svedok je znao da se radi o čaurama koje su ispaljene iz oružja škorpion, iako su na licu mesta pronađene i čaure koje su pripadale drugom kalibru oružja. Pored toga, u Zagreb su radi veštačenja u dva navrata poslate još i čaure koje su skriveno uzete od osumnjičenih osoba. Cilj veštačenja jeste bio da se uporede čaure pronađene na licu mesta sa čaurama oduzetim od osumnjičenih lica na okolnost da li su ispaljene iz istog oružja. Predmet je u policiji vodio Guvo Božo, koji danas radi kao načelnik sektora u zagrebačkoj poreskoj upravi.

Saslušanje veštakinje Dunje Baraban

Veštakinja sudsko medicinske struke, psiholog, dala je svoj nalaz i mišljenje na osnovu testova koje je obavila s optuženima.

Na osnovu sprovedenih testova, veštakinja je kod optuženog Tomislava Madija ustanovila prosečnu intelektualnu sposobnost, tendenciju davanja neiskrenih odgovora, znake poremećaja ličnosti, kao i latentnu agresivnost. Takođe, testovi su pokazali da je u pitanju neorganizovana ličnost, bez preciznijeg plana svojih aktivnosti, kao i da ima poteškoća u odnosima sa drugim ljudima. Pored toga, moguće je postojanje i šizoidnog karaktera, što znači da je osoba usmerena na sebe, teško se snalazi u društvu i ima poteškoća sa razumevanjem tuđih potreba.

Optuženi Mario Jurić je na testovima pokazao inteligenciju koja je iznad proseka, zatim tendenciju davanja neiskrenih odgovora, kao i znakove poremećaja ličnosti.

Za optuženog Zorana Poštića veštakinja je ustanovila da je osoba sa visokom prosečnom inteligencijom, visoke anksioznosti, bez znakova neiskrenosti i poremećaja ličnosti, ali sa

postojanjem znakova stomatizacije odnosno telesnih sptoma koji su uzrokovani psihičkom napetošću, kao što su glavobolja, smetnje kod spavanja, apetita i slično.

Optuženi Davor Lazić je na testovima pokazao inteligenciju iznad proseka, bez znakova neurotičnih smetnji. S druge strane, prikazan je kao arogantna i sumnjičava osoba. Iako se na testu opisao kao neagresivna, odgovorna i društvena osoba, rezultati dobijeni na kontrolnoj skali [skali laži] su iznad proseka, što upućuje da osoba i nije takva kakvom se prikazala na testu, odnosno davala je neiskrene odgovore.

Za optuženog Miju Starčevića veštakinja je utvrdila da je osoba sa visokom inteligencijom, depresivnim karakterom, socijalno kontrolisana i nesklona rizicima.

Saslušanje veštaka Berislava Pašalića

Poređenjem nalaza i mišljenja veštakinje Baraban i veštaka Mandića, veštak Pašalić je ustanovio da postoje kontradiktornosti u utvrđenim osobinama optuženih. Tražio je dodatno vreme radi kompletnog razmatranja sudskih spisa, obavljanja razgovora s optuženima i davanja svog nalaza i mišljenja.

Predlog odbrane

Branilac optuženog Tomislava Madija advokat Emil Havkić je u cilju osporavanja nalaza i mišljenja veštakinje Baraban predložio saslušanje 165 svedoka na okolnost da kod optuženog Madija nisu primećeni poremećaji u komunikaciji sa drugim ljudima, i priložio je Sudu dokumentaciju koja se odnosi na poslovanje firme optuženog Madija da bi pokazao njegove organizacione sposobnosti.

Branilac optuženog Davora Lazića advokat Marko Dumančić predložio je da se od Ministarstva odbrane Republike Hrvatske, Uprave za operativne poslove, pribave testovi NATO-a koji potvrđuju da je optuženi Davor Lazić izuzetno poverljiva osoba.

Saslušanje optuženog Marija Jurića

Optuženi je do 1995. godine bio pripadnik hrvatskih oružanih snaga. Učestvovao je na ratištu u Istočnoj Slavoniji, južnom frontu i u Bosni i Hercegovini. Tokom 1996. godine osnovao je organizaciju za borbu protiv narkotika Lovac, a od sredine 1997. godine počinje da se bavi politikom. Jedno vreme je boravio u Nemačkoj, gde je saradivao sa FBI u okviru organizacije WAT, čiji je jedan od osnivača organizacija Hrvatske demokratske ustaše [HDU].

Događaj u Cerni

Nekoliko dana pre dolaska optuženog Marija Jurića u Komletince održan je sastanak na kome su bili prisutni Boro Mandić, Đuro Čosić, Stojan Vujnović zvan Srbin, kao i još tri pripadnika HOS-a iz Vinkovaca. Na sastanku je utvrđena naredba da se ide u izviđanje. Zapovednik optuženog Marija Jurića Boro Mandić mu je rekao da se javi Tomislavu Madiju u Komletince radi uzimanja tri, četiri čoveka i obavljanja zadatka, a da će ga do Komletinaca prebaciti Đuro Čosić.

Optuženi Jurić je došao u Komletince 17.02.1992. godine, oko 13:00 časova. Predao je optuženom Madiju dokument s potpisom Bore Mandića u kome je stajalo da su optuženom

Juriću potrebni ljudi radi izviđanja. Tada je optuženi Madi rekao optuženom Juriću da ide u Zagreb, ali da će mu njegov zamenik Branko Marijanović dati ljude i sve drugo potrebno. Javila su se tri dobrovoljca, optuženi Zoran Poštić, Davor Lazić i osoba po nadimku Bosanac. Vozač je bio optuženi Mijo Starčević. Sa sobom su nosili SMB uniforme i protivtenkovske mine, ali kritične večeri niko od optuženih nije na sebi imao uniforme JNA. Pre polaska u akciju, optuženi Jurić je iz skladišta uzeo i ručnu bombu i zolju, a od oružja je, kao i ostali optuženi, imao pušku kalašnjikov.

Plan je bio da krenu za Andrijaševce, gde bi se našli sa Srbinom u njegovoj kući. To je je čuo zamenik optuženog Madija, Branko Marijanović. Krenuli su kolima u kojima su pozadi sedeli optuženi Jurić, Lazić i Poštić, dok je na mestu suvozača bio Bosanac. Optuženi Starčević je bio vozač i trebao je samo optužene da odveze do Andrijaševca, a potom da se vrati u Komletince. Međutim, kada su optuženi stigli u Andrijaševce, na samom skretanju u ulicu gde je bila kuća Srbina, zaustavio ih je Ilija zvani Iljo i rekao im da je Srbin u Cerni zbog nekih problema, te da produže za Cernu.

Kada su optuženi stigli u Cernu, tamo su se već nalazili pripadnici rezervnog sastava policije. Dvorišna vrata su bila otvorena. U kuću su ušli optuženi Jurić, Poštić, Lazić i Bosanac. Optuženi Starčević je ostao u kolima. Zatekli su Srbina kako se svađa s jednom osobom u maskirnoj uniformi koja je pušila cigaretu. Tu su bila još dvojica sa oružjem. Kuća nije bila u neredu, ali su ladice bile otvorene. Porodica Olujić je bila živa. Pokojni Radomir je klečao, a deca su bila u strahu. Naoružana lica su tražila od pokojnog Radomira aktovku sa velikom svotom novca. Jedan od njih je opsovao pokojnom Radetu majku četničku, a pokojna Anica je na to odgovorila *ovo je hrvatska obitelj*. Tada je jedan ošamario pokojnog Radomira.

Optuženi Jurić je upitao Srbina o čemu se radi, na šta mu je Srbin odgovorio *bolje da ne znaš*, a osoba pod nadimkom Ceranin, koja je bila u maskirnoj uniformi Hrvatske vojske, odgovorila mu je pitanjem *koji si sad ti?*. Ceranin je držao *šorpion* u ruci, malo je popio, ali nije bio pijan.

Po navodu optuženog Jurića bila su ukupno četiri škorpiona sa prigušivačem.

Zatim su optuženi Jurić, Poštić, Lazić i još jedna osoba otišli do džipa koji bio parkiran ispred kuće i odatle uzeli četiri mine. U kući su ostali Bosanac, Ceranin, Srbin i još dvojica. Mine koje su optuženi uzeli iz džipa nisu bile njihove. Kada su se optuženi vratili u kuću, porodica Olujić je bila ubijena. Dečak, Marko Olujić je još uvek davao znakove života. Tada je Srbin rekao optuženima Juriću i Poštiću da pucaju u dečaka, što su oni odbili. Optuženi Jurić je predložio da se dečak odvede u bolnicu, zbog čega je dobio šamar. Nakon ubistva porodice Olujić, uniformisana lica su zapretila optuženima da će stradati ukoliko budu nešto ispričala.

Optuženi Jurić je osporio da je postavio i zapalio mine. On je samo sprečio njihovo paljenje tako što je namerno pogrešno povezo sporogorući štapin sa detonirajućim.

Za vreme celokupnog dešavanja, optuženi Jurić je bio uplašen i izgubljen, sav je drhtao. Bio je protiv ubistva, ali nije uspeo da ga spreči. U kritično vreme imao je 18 godina i 2 meseca.

Prijava slučaja i razgovor u PIK-ovom stanu

Optuženi Jurić je prijavio slučaj SIS-u u Vinkovcima, Mati Borožu, dana 19.02.1992. godine, a SIS-u u Osijeku dana 21. ili 22.02.1992. godine.

Treći po redu sastanak sa SIS-om održan je u periodu od 7-10.04.1992. godine, između optuženog Jurića, Zvonka Jurmana i Mirka Grošelja. Ivan Čačić i Mato Borož su tada bili nadležni za bezbednost. Optuženi Jurić je u to vreme bio pripadnik 104. brigade u Biogradu i na razgovor je došao u uniformi. O obavljenom razgovoru sastavljen je zapisnik i video zapis, koji su kasnije oduzeti. Taj podatak je optuženi Jurić saznao od Mirka Grošelja.

Sa slučajem u Cerni su pored Zvonka Jurmana, Mirka Grošelja, Ivana Čačića i Mate Boroža, bili upoznati i Stjepan Antolašić tada načelnik vojnoobaveštajne službe, Mato Pejić, koji je

skupljao podatke o poginulim Srbima i Vladimir Šeks, pripadnik tadašnje Uprave za zaštitu ustavnog poretka.

Optuženi Jurić smatra da oštećena Stojanka Olujić zna osobu pod nadimkom Ceranin, koji je nekoliko puta pretukao pokojnog Radomira. Naime, optuženi Jurić je kritičnom prilikom čuo Ceranina kako govori pokojnom Radetu *hoćeš ja opet da te razbijem*. Takođe, po njegovom mišljenju, organizator zločina u Cerni je morao biti neko ko je dobro poznao porodicu Olujić, s obzirom da su postojali telefonski preteći pozivi.

Istakao je da niko od optuženih nije učestvovao u ubistvu porodice Olujić, niti je znao da će ići za Cernu, već su se na licu mesta zatekli prevarom. Smatra da pravi počinioci i organizatori zločina nisu u sudnici. Od optuženog Tomislava Madija nikada optuženi nisu dobili naredbu da ubiju i pljačkaju civile, pa ni porodicu Olujić.

Osporio je navode svedoka Mate Boroza i Zvonka Jurmana u delu da je tražio novac, ulazak u SIS ili napredak u službi u zamenu da progovori o slučaju Olujić.

Zapažanje

Sudsko veće je na predlog optuženog Marija Jurića odobrilo audio-video snimanje njegovog iskaza.

Pre početka davanja svoje odbrane optuženi Jurić je priložio Sudskom veću kartu njegovog ratnog puta, koju je sam napravio. Takođe, priložio je i spisak osoba sa njihovim imenima i nadimcima, pošto nije želeo da ih spominje u iskazu. Označio ih je kao osobe 1, 2, 3 i 4. To se odnosi i na deo odbrane optuženog Jurića u kome navodi da je video osobu koja je ubila Marka Olujića, ali nije naveo njegovo ime.

Prigovor optuženog Jurića

Optuženi Jurić se žalio na smeštaj i pružanje zdravstvene nege u pritvoru u Osijeku.

Glavni pretres: 5. 6. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje optuženog Tomislava Madija

Optuženi Madi je u dopuni svoje odbrane izneo ispravke zapisnika sa glavnog pretresa od 17.05.2007. godine, kada je prvi put saslušan. Ispravke se najvećim delom odnose na njegov ratni put.

Dodao je da je dana 10.01.1992. godine u Zagrebu imenovan od Dobroslava Parage kao novi zapovednik svih jedinica HOS-a. Za njegovog zamenika imenovan je Stojan Vujnović zvani Srbin. Optuženi Madi nije želeo da prihvati ponuđenu poziciju, jer je bilo puno ljubomore od strane Ivica Zupkovića, koji se protivio smeni zapovednika. Smatra da je Ivica Zupković hteo da ubije njega [optuženog Madija] i Srbina.

U odnosu na odbranu optuženog Jurića, dodao je da je optuženi Jurić došao u Komletince sam, u popodnevnom časovima [17.02.1992.]. Tada je optuženi Jurić predao optuženom Madiju neki papir i tražio mu ljude za akciju, što je optuženi Madi morao da odobri, jer je to bila zapovest Bore Mandića, zapovednika optuženog Jurića. Ljude za akciju izdvojio je Ivan

Štefančić, najverovatnije iz svog voda. Inače, optuženi Madi je upoznao optuženog Jurića u naselju Mala Bosna, gde je zapovednik bio Stojan Vujnović zvani Srbin.

U odnosu na iskaze iz istrage optuženih Davora Lazića i Zorana Poštića, da su kritičnom prilikom optuženi imali na sebi SMB uniforme, optuženi Madi je to osporio rekavši da su se SMB uniforme oblačile pred položaj na teritoriji gde su se obavljale akcije, a nikako pre toga.

U jedinici kod optuženog Madija bilo je desetak ljudi sa nadimkom Bosanac. Tako su se zvali svi koji su došli preko Save. Od oružja nije bilo kalašnjikova sa prigušivačima, pošto imaju jak zvuk.

Zapažanje

Branilac optuženog Tomislava Madija advokat Zlatko Cvrković predočio je svom branjeniku dva spiska sa imenima ljudi koji su bili kod optuženog Madija u jedinici kako bi se eventualno setio imena osobe sa nadimkom Bosanac, ali bez uspeha. Navedene spiskove je sastavio zapovednik voda Ivan Štefančić.

Saslušanje optuženog Marija Jurića

Optuženi Mario Jurić je u dopuni svoje odbrane opisao Bosanca kao krupnog i vitalnog čoveka, visokog, sa plavom kosom, koji je pušio. Uputio je Sudsko veće na fotografije sa likom Bosanca u spisima predmeta.

Osporio je da je od oružja ikada koristio škorpion, iako je jedan postojao u Vrbanji. Pored toga, optuženi Jurić je dodao da se posle događaja u Cerni vratio u Komletince [17.02.1992.], gde je prenoćio. Sutradan se vratio u Vrbanju, a odvezao ga je optuženi Starčević. Takođe je dodao da nije mogao da spreči ubistvo dečaka, jer se plašio za sebe.

Zapažanje

Optuženi Mario Jurić u svojoj odbrani nije mogao da objasni zašto je sa ljudima optuženog Tomislava Madija išao baš u Andrijaševce, a potom u Cernu, pa je ta okolnost ostala nerazjašnjena.

Primedbe optuženih

Optuženi Mario Jurić i Tomislav Madi žalili su se Sudskom veću na loš odnos sa upravnikom pritvora u Osijeku.

Predlozi odbrane

Optuženi Zoran Poštić, Davor Lazić i Mijo Starčević tražili su da se ispituju pre završetka dokaznog postupka i da se saslušanje snimi audio-video opremom.

Odluke Sudskog veća

Sudsko veće je odobrilo audio-video snimanje odbrane optuženih Lazića, Poštića i Starčevića. Od PP Županja zatražilo je podatak da li su za vreme uviđaja izazvane papilarne linije [otisci prstiju].

Od Ministarstva odbrane, Uprave za operativne poslove RH, zatražena je dokumentacija, psiho-test za optuženog Davora Lazića.

Glavni pretres: 13. 6. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svjedoka Đure Čosića

Pređočavanje dokumenata

Branilac optuženog Tomislava Madija advokat Emil Havkić pređočio je svjedoku dva dokumenta koja se odnose na primanje opreme i logističke pomoći od drugih jedinica u februaru mesecu 1992. godine. Na otpremnici od 18.02.1992. godine svjedok je potvrdio potpis kao svoj, ali se ne seća njenog sadržaja, dok je to osporio na drugom dokumentu – reversu od 07.02.1992. godine. Inače, jedinica svjedoka, dok nije ušla u sastav 131. brigade, primala je logističku pomoć od jedinice HOS-a u Vinkovcima.

U kritično vreme bilo je nestanaka i krađe naoružanja, što se prijavljivalo brigadi, pa su uz pomoć policije neke osobe uhapšene i kažnjene za krađu i preprodaju oružja. Međutim, svjedok nije upoznat da je optuženom Juriću nestala puška koja je imala kundak sa oznakama koje je upravo optuženi Jurić ucrtao, a koja puška se u kritično vreme nalazila u kući porodice Olujić u rukama osobe koja je bila naslonjena na prozor.

Zapažanje

Svjedok nije mogao da se izjasni na mnoge okolnosti zbog čega je pozvan, pa tako nije mogao da se seti da li je u kritično vreme vozio optuženog Marija Jurića iz Vrbanje za Komletince, koliko je u jedinici bilo kalašnjikova sa prigušivačem i škorpiona, da li je bilo sastanka na kom su prisustvovali svjedok, optuženi Jurić i optuženi Madi. Takođe, nije mogao da se seti da li je optuženi Jurić bio poslat u akciju na dan 18.02.1992. godine, jer je svjedok, kao zamenik voda, obavljao druge funkcije logističke prirode, koje nisu uključivale odabir ljudi za akciju.

Saslušanje svjedoka Bore Mandića

Osporio je da je dao bilo kakav nalog optuženom Juriću, pogotovo u pisanoj formi, kao i da je od jedinice optuženog Madija tražio pomoć u ljudstvu. Naime, svjedok nikada nije tražio nikakvu ispomoć od optuženog Madija, niti je jedinica svjedoka imala zajedničke akcije sa jedinicom optuženog Madija. Takođe, u to vreme svjedok nije izdavao nikakve potvrde, već je samo davao usmene naloge. Njegova jedinica je celokupan materijal, pa i prigušivače za kalašnjikove dobijala od HOS-a iz Vinkovaca.

Svjedok je ponovio da mu je optuženi Mario Jurić pravio probleme od prvog dana, a sa tim je morao biti upoznat i optuženi Madi.

Saslušanje svjedoka Ivice Zupkovića

Svjedok ne poznaje nikoga po imenu Ilija i po nadimku Iljo.

Po pređočavanju dokumenta – zapovesti vojne pošte [VP] 2131 Vinkovci, od strane odbrane optuženog Tomislava Madija, smatra da ista nije prosleđena, jer nije potpisana.

Zapažanje

Svjedoci su pozvani da ponovo daju iskaze na okolnosti koje je u svojoj odbrani naveo optuženi Mario Jurić. Međutim, nijedan od saslušanih svjedoka nije potvrdio njegove navode.

Saslušanje svjedoka Ivana Štefančića

Svjedok je tokom 1991. i 1992. godine bio zapovednik voda u jedinici kod optuženog Madija.

Kod svedoka u vodu kratko su bili optuženi Zoran Poštić i Davor Lazić, koji su dužili oružje sa municijom i to najverovatnije kalašnjikove. Oba optužena imala su samo po jedno izviđanje u zimu 1992. godine, kada su išli sa optuženim Jurićem, Starčevićem i sa još jednim po nadimku Bosanac. Naime, optuženi Poštić i Lazić su krenuli tada u izviđanje, jer su bili mladi, odnosno *sveži* u jedinici, a pre njihovog polaska Branko Marijanović, zamenik zapovednika Madija, je na ulazu u spavaonicu zapovedio svedoku da preda ljude za izviđanje iz svog voda. Tada je bilo uobičajeno da se obavljaju po dva izviđanja dnevno i to isključivo na neprijateljskoj teritoriji, a nikako iza linije jedinice svedoka, u pozadini.

Pre odlaska u izviđanje, optuženi Poštić i Lazić zadužili su u skladištu pored svog naoružanja i minsko-eksplozivna sredstva, kao i uniforme bivše JNA, koje su isprobali u skladištu. U akciju su krenuli u maskirnim uniformama, a uniforme bivše JNA su nosili sa sobom, jer nije bilo uobičajeno da se u tom krugu [Komletinci] vojnici šeta u SMB uniformi, već se ona oblačila kada se dođe na neprijateljsku teritoriju. Ista je procedura bila u povratku, SMB uniforme su se skidale kada bi se izašlo sa neprijateljske teritorije. U jedinici nije bilo škorpiona, već samo prigušivača za pušku zvanu pleter.

Optuženog Jurića, Poštića, Lazića i čoveka po nadimku Bosanac u izviđanje je vozio optuženi Mijo Starčević. Sa izviđanja su se vratili negde u toku noći. Bosanac je rekao svedoku da je sve u redu i da niko nije stradao. Bosanac je bio visok i mršav i došao je iz Bosne. U jedinici kod svedoka su po nadimku Bosanac zvali sve ljude koji su došli iz Bosne. Svedok je o događaju u Cerni saznao iz medija.

Saslušanje svedoka Bože Guva

U kritično vreme svedok je u tadašnjoj policijskoj upravi Županja bio v.d. načelnika kriminalističke policije. Rukovodio je kriminalističkom obradom u slučaju ubistva porodice Olujić, a u koordinaciji aktivnosti pomogali su mu dvojica kolega iz MUP-a Zagreb.

Svedoka su u kritično vreme zvali telefonom na kućni broj iz dežurne službe. Kada je došao na lice mesta, bila je noć, a već su stigli šef vojne policije Marko Benaković iz Županje, kao i puno građana. Svedok je sa svojim kolegama iz policije osigurao lice mesta. Nisu mogli odmah da počnu sa uviđajem zbog opasnosti od eksplozije, već su sačekali da stručnjaci izvuku mine iz kuće. Eksplozivne naprave su bile postavljene na sva četiri ugla kuće. Sprogorući štapini nisu bili iste dužine, iz čega su u kriminalističkoj policiji zaključili da su paljeni od najdužeg prema najkraćem kako bi došlo do istovremene eksplozije.

Svedok ne zna da li je neko pre njega ulazio u kuću porodice Olujić, ali kada je ušao u kuću, stvari u sobama su bile razbacane, a na stolu u pepeljari bilo je pikavaca. Čaure koje su pronađene na licu mesta, kao i one do kojih su došli na drugi način, kriminalistički tehničari iz PP Županja su slali u Centar u Zagreb radi veštačenja komparativnom metodom.

Saslušanje oštećene Stojanke Olujić

Sin oštećene Stojanke, pokojni Rade Olujić, sam je kupio poslovni prostor u Vinkovcima, koji se nalazio odmah pored poslovnog prostora Stevana Bilića iz Cerne. Pokojni Rade je prvi prodao svoj poslovni prostor za dosta novca, a onda je to isto učinio i Steva Bilić. Pošto je neko stalno pretio porodici Olujić, planirali su da ostave kuću i otputuju za Nemačku, a novac su podigli pred smrt.

Čovek koga možda zovu Ceranin i koji je pretukao Radomira Olujića zove se Dane Rajković.

Zapažanje

Oštećena je treći put pozvana da svedoči na okolnosti koje je izneo u svojoj odbrani optuženi Mario Jurić. U svom iskazu oštećena je optužila svedoke Katicu i Željka Rebuša da su uzeli novac iz kuće porodice Olujić. Ovoga puta je navela ime osobe koja je pretukla njenog sina.

Iznošenje odbrana i prigovor na zastupanje

Optuženi Zoran Poštić, Davor Lazić i Mijo Starčević odustali su od zahteva da iznesu svoje odbrane pre kraja dokaznog postupka.

Optuženi Mario Jurić se protivio daljem prisustvu na glavnim pretresima branioca optuženog Zorana Poštića, advokata Zlatka Jarića obzirom da je u istrazi branio optuženog Miju Starčevića čiji se iskaz po saznanju optuženog Jurića nalazi u posebnom omotu.

Sudsko veće je ukazalo advokatu Zlatku Jariću i optuženom Zoranu Poštiću da će u toku postupka morati izuzeti advokata Zlatka Jarića kao branioca zbog postojanja kolizije.

Ponašanje optuženog Marija Jurića

Sudsko veće je opomenulo optuženog Marija Jurića zbog vike i obraćanja advokatima bez davanja reči. Naime, optuženi Jurić je komentarisao iskaze svedoka, pretio prolongiranjem postupka i odlaskom iz sudnice.

Glavni pretres: 14. 6. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Salušanje svedokinje Marte Žulj

Pokojni Radomir Olujić je imao poslovni prostor u Vinkovcima i prodao ga je oko godinu dana pre tragičnog događaja za oko 40.000,00 nemačkih maraka. Veliku većinu novca koju je porodica Olujić dobila od prodaje potrošili su na automobil marke golf, vraćanje dugova, letovanje, a manji ostatak je ostao u Županjskoj banci.

Porodica Olujić je oko Nove godine [1991/1992] dobijala preteće telefonske pozive, po mišljenju svedokinje zbog toga što je Rade bio Srbin a Anica Hrvatica. Pretnje su bile razlog što je porodica **Ostojić?** Olujić nameravala da ode u Nemačku. Pokojna Anica je čekala putovnicu, pošto je rođena u Brčkom, u Bosni i Hercegovini, i tražila je naknadni upis u knjigu državljana.

Pokojni Rodomir je pokazivao svoje srpsko poreklo samo u pijanom stanju.

U dvorišnim prostorijama porodice Olujić bile su privremeno smeštene dve izbegličke porodice hrvatske nacionalnosti..

Saslušanje svedoka Steve Bilića

Svedok je imao poslovni prostor u Vinkovcima pored prostora pokojnog Radomira. Dobro su se poznavali. Radomir je bio dobar, ali je ispoljavao svoje srpstvo u pijanom stanju, na primer pevanjem srpskih pesama. Zbog toga je imao konflikata, a to je čuo od ljudi iz Cerne koji izlaze u birtije.

Saslušanje svedoka Daneta Rajkovića

Svedok je poznao pokojnog Radomira Olujića, jer su živeli u istoj ulici i igrali su fudbal. Pokojni Rade je bio Srbin, pravoslavne vere, pa je zato znao je da bude kavkadžija i da ispoljava svoje srpstvo u pijanom stanju.

Svedok je jednom prilikom udario pokojnog Radeta, jer je pokojni Rade vređao njega i njegovu porodicu.

U kritično vreme, oko Nove godine i Božića, 131. županjska brigada u kojoj je bio svedok, bila je smeštena u Komletincima oko dve nedelje. Imali su svoj položaj i kuću u kojoj su bili smešteni. Oko 120 ljudi iz jedinice dolazilo je iz Cerne. U to vreme bio je jedan iz Cerne po nadimku Iljo, a zvao se Ilija Keseljčić.

U Cerni je postojala jedinica po nazivu šokačke odbrambene snage [ŠOS]. Oni su držali stražu i bili su smešteni u starom mlinu u Cerni, koji je udaljen oko 200 metara od kuće porodice Olujić, u istoj ulici.

Svedoku je poznato da je bio jedan dečko po imenu Mile Šimunac iz Cerne, koji je u svojoj 15-16 godini života otišao u jedinice HOS-a i poginuo je.

Primedbe optuženog Tomislava Madija

Optuženi Tomislav Madi se obratio Sudskom veću sa molbom da ponovo ispita svoju odluku o pritvoru, jer pritvor sve teže podnosi, zdravlje mu je prilično narušeno, zbog štrajka glađu od 70 dana.

Optuženi Zoran Poštić je obavestio sudsko veće da ne želi dobrovoljno da odustane od branioca advokata Zlatka Jarića.

Glavni pretres: 20. 6. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svedoka Josipa Černjija

Svedok je u periodu od decembra 2005. do 22. avgusta 2006. godine bio drugi nadređen oficir optuženom Davoru Laziću. U to vreme optuženi Lazić je bio štabni operativni podoficir u timu broj 2 u Operativnom sedištu Glavnog štaba oružanih snaga Republike Hrvatske. Svi radnici operativnog štaba, pa i optuženi Lazić, prolazili su sigurnosnu proveru, nakon čega su sticali mogućnost pristupa dokumentima NATO-a koji su imali oznake *tajno* i *vrlo tajno*.

Svedok je ocenjivao rad optuženog Davora Lazića za 2006. godinu, pa je u tom cilju obavio nekoliko razgovora sa njim. Našao je da je optuženi Lazić stručni radnik koji odlično poznaje svoju dužnost, posebno u delu informatičke podrške operativnom središtu, te je njegova ocena bila *ističe se*, a ranijih godina *posebno se ističe*.

Saslušanje svedoka Ilije Kesegića

Svedok s nadimkom Brnat u kritično vreme je bio u HV na položaju kod Privlake. Čuo je za ubistvo porodice Olujić kada se vratio u Cernu, a to je bilo dva dana nakon događaja.

Saslušanje svedoka Ante Anđelića

Svedok poznaje optuženog Davora Lazića još od 1993. godine, kada je optuženi Lazić bio kod njega vojnik na redovnom odsluženju vojnog roka. Tokom 2006. godine, svedok je bio prvi nadređeni oficir optuženom Laziću u operativnom timu.

Za optuženog Lazića je rekao da je vrlo sposoban, iskren i predan radnik, da je bio cenjen među kolegama, da je širio pozitivnu energiju i korektno se ponašao prema svojim kolegama.

Saslušanje veštaka dr Berislava Pašalića

Veštak, psihijatar, usmeno je izneo svoj nalaz i mišljenje koje je sastavio na osnovu razgovora koji je obavio s optuženima, kao i na osnovu nalaza i mišljenja koji su dali veštak dr Nikola Mandić i veštakinja Dunja Baraban. Našao je da je optuženi Tomislav Madi u kritično vreme bio uračunljiv, i da je reč o psihički zdravoj osobi koja je socijalno i emotivno sposobna.

Optuženi Mario Jurić je u kritično vreme bio smanjeno uračunljiv, u manjem stepenu, zbog emotivne nezrelosti. Kod njega je veštak primetio obeležja paranoidnosti, nepoverljivosti, ekspanzivnosti u komunikaciji i narcističku strukturu ličnosti. Takođe uočio je i postojanje pojedinih simptoma PTSP-a.

Optuženi Davor Lazić i Zoran Poštić su zbog emotivne nezrelosti u kritično vreme bili smanjeno uračunljivi, u manjem stepenu. Za optuženog Miju Starčevića veštak je našao da je u kritično vreme bio uračunljiv.

Pored toga, veštak se nije složio s mišljenjem veštakinje Baraban da kod optuženog Madija postoji tendencija davanja društveno poželjnih odgovora. Smatra da je to razumljivo s obzirom na situaciju u kojoj se optuženi nalaze. Takođe, ne slaže se da je optuženi Madi shizoidna ličnost, s obzirom da se radi o porodičnoj, poslovno uspešnoj osobi koja je preživela četiri ranjavanja.

Pored toga, veštak se nije složio sa nalazom i mišljenjem veštaka Nikole Mandića da je kod optuženog Mije Starčevića prisutan disocijalni poremećaj ličnosti.

Glavni pretres: 28. 6. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svedoka Mile Šimunca

U vreme domovinskog rata svedok nije bio u vojsci, odnosno u HOS-u, jer je imao operaciju kičme i bio je na bolovanju.

U kritično vreme bio je u Cerni. Sutradan [18.02.1992.] oko 11:00 časova pre podne, čuo je od svoje komšinice za ubistvo porodice Olujić. Takođe čuo je da je njegov komšija Dane Radojković imao sukob sa pokojnim Radetom zbog nacionalnosti. Poznao je pokojnog Radomira Olujića samo iz viđenja, te nije znao kakve je naravi bio.

Predlozi odbrane

Branilac optuženog Tomislava Madija, advokat Emil Havkić, predložio je veštačenje potpisa svedoka Đure Čosića na otpremnici od 18.02.1992. godine, i saslušanje svedoka Pere Guberca na okolnost da je otpremnica izdata u Komletincima, a ne u Vrbanji.

Primedbe optuženog Marija Jurića

Optuženi Mario Jurić insistira da advokat Zlatko Jarić ne brani optuženog Zorana Poštića, jer ima saznanje da je advokat Jarić bio branilac po službenoj dužnosti optuženom Miji Starčeviću kada je davao iskaz u policiji.

Glavni pretres: 2. 7. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP

Saslušanje svedoka Antuna Damjanovića

U periodu od januara do aprila meseca 1992. godine, bio je kraće vreme u jedinici kod optuženog Tomislava Madija. Naime, seća se da je kritičnog dana [17.02.1992.], oko 10-11 časova pre podne, u kancelariji Tomislava Madija u osnovnoj školi u Komletincima, potpisao pristupnicu jedinici HOS-a kojom je zapovedao Tomislav Madi, a da se nakon potpisivanja optuženi Madi žurio da krene za Zagreb. Par dana pre potpisivanja pristupnice svedok i optuženi Madi su se usmeno dogovorili oko prelaska u jedinicu. Tada je saznao da optuženi Madi treba da putuje za Zagreb. Dve nedelje nakon ulaska u Madijevu jedinicu, optuženi Madi ga je prebacio u skladište u Gradište kod Županje.

Svedok je prešao u Madijevu jedinicu iz 109. brigade, Komletinci, a u 109. iz osiječke brigade. Iako je u kritično vreme bio u Madijevoj jedinici, prvi put je čuo za događaj u Cerni na televiziji.

Zapažanje

Svedok je rekao da ga je pozvala supruga optuženog Madija [Zdenka Madi] da svedoči u postupku i pokazala mu pristupnicu od 17.02.1992. sa njegovim potpisom, koju mu je na suđenju pokazao advokat Emil Havkić.

Iako je svedok tokom rata bio pripadnik više jedinica, nije mogao da se seti nijednog datuma kada je došao ili izašao iz neke jedinice, osim kada je došao kod Tomislava Madija u Komletince.

Saslušanje svedoka Pere Guberca

U kritično vreme bio je pomoćnik skladišta u Osnovnoj školi u Komletincima, u kome je bilo maskirnih uniformi, SMB uniformi, belih kombinezona, čizama i ostale opreme. Od naoružanja bilo je kalašnjikova, pletera sa prigušivačem, pumparica, ali ne i škorpiona. Skladištar je bio Anto Mamić. Potpisivao je reverse o izdatoj robi iz skladišta, ukoliko nije bilo nikog od zapovednika. Postojalo je samo jedno skladište u Komletincima, ali ne i u Gradištu. Vojnici su svoje naoružanje držali kod sebe, a ne u skladištu, dok su se SMB uniforme vraćale u skladište posle akcije.

Poznaje svedoka Đuru Čosića, jednog od zapovednika u Vrbanji, koji je dolazio kod njega zajedno s optuženim Mariom Jurićem.

Predočavanje dokumenta

Branilac optuženog Tomislava Madija advokat Emil Havkić je predočio svedoku otpremnicu sa njegovim potpisom, na kojoj reč *Vrbanja* znači da je roba koja je izdata iz skladišta u Komletincima upućena u Vrbanju.

Zapažanje

Svedok je rekao da ga je na glavni pretres pozvao advokat Emil Havkić i rekao mu na koje okolnosti treba da svedoči [o reversu – otpremnici]

Primedbe optuženog Marija Jurića

Optuženi Mario Jurić se žalio da je zapisnik sa njegovim iskazom pun gramatičkih grešaka. Ponovio je da je 03.04.1992. oko 14:30 časova, na PIK-ovom stanu, predao vojnoobaveštajnoj službi, to jest SIS-u, oko 20 fotografija sa likom Ilje iz Andrijaševca iz jedinice Ivica Zupkovića i osobe koja je bila naslonjena na prozor u kući porodice Olujić iz jedinice Srbina, kao i da je predao oko 11, 12 dokumenata optuženom Madiju, među kojima se nalazi i nalog Bore Mandića kojim se optuženi Jurić upućivao u Komletince.

Predlozi odbrane

Branilac optuženog Tomislava Madija advokat Zlatko Cvrković predložio je da Sudsko veće pribavi od SIS-a dokumentaciju koju je spomenuo optuženi Jurić.

Odluke sudskog Veća

Produžen je pritvor svim optuženima na osnovu člana 102. stav 1. tačka 4. ZKP [izvršenje dela pod naročito teškim okolnostima].

Sudsko Veće je usvojilo predlog odbrane i naložilo pribavljanje od SIS-a dokumentacije koja se odnosi na slučaj Olujić, a posebno audio zapisa.

Glavni pretres: 5. 7. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svedoka Ante Šarića

Na zahtev Vukovarsko-srijemske policijske uprave trebao je da obavi poligrafsko ispitivanje optuženih Marija Jurića, Zorana Poštića, Davora Lazića i Mije Starčevića, za šta mu je bila potrebna njihova saglasnost. Optuženi Poštić, Lazić i Starčević su pristali, dok je optuženi Mario Jurić odbio.

Pre nego što je počeo s ispitivanjem optuženog Lazića rekao mu je da treba da razgovaraju o događaju u Cerni, na šta je optuženi Lazić reagovao jako emotivno, počeo je da se tresu i plače i potpuno se otvorio. Pošto je optuženi Lazić bio u takvom stanju, svedok nije mogao da obavi poligrafsko ispitivanje, već je vodio samo informativni razgovor. Test je pokazao da je iskaz optuženog Lazića bio istinit.

Rezultat ispitivanja optuženog Mije Starčevića je prihvatljiv, a negativno je prošao na pitanje da li poznaje osobe koje su bile u kući i koje su pucale.

Saslušanje svedoka Damjana Kraljevića

Bio je osnivač HOS-a i zapovednik štaba HOS-a za područje Vukovar-Vinkovci-Županja. HOS je bio dobro ustrojen i imao je tačne evidencije cele opreme i inventara, ali je sve nestalo u eksploziji kada je dignut u vazduh Omladinski dom u Vinkovcima.

Inače, u HOS su lica ulazila dobrovoljno, a naoružanje je dolazilo iz matične kuće u Zagrebu ili od ZNG. Između jedinica HOS-a u Maloj Bosni, Vrbanji i Komletincima postojala je međusobna ispomoć.

O optuženom Tomislavu Madiju

Upoznali su se u novembru 1991. godine, kada su pali Nijemci. Smatra ga herojem Domovinskog rata, neustrašivim i *krivim* za očuvanje Komletinaca od neprijatelja, a kao potvrda tome predao je Sudskom veću zahvalnicu zapovednika Stjepana Ivanića za izuzetno isticanje Madijeve jedinice u odbrani sela Komletince.

O Cerni

Za događaj u Cerni saznao je iz novina.

Saslušanje optuženog Mije Starčevića

Dana 15.12.1991. godine došao je sa svojim kolima, belim mercedesom, u jedinicu kod optuženog Madija. Pošto je vozni park jedinice bio loš, zapovednik Madi ga je odredio za vozača, pa je vozio u akcije, na prvu liniju, na **kupanje**? i gde god je bilo potrebno. Za sve vreme rata bio je u Komletincima.

HOS

Jedinice HOS-a su se međusobno pomagale. Bio je običaj da mladi vojnici ne idu u diverzantske akcije, već samo u izviđanja na neprijateljsku teritoriju po principu dobrovoljnosti. Inače, zbog opasnosti od odavanja podataka, u toku vožnje se nije pričalo o detaljima akcije, dok je zapovednik akcije podnosio izveštaj o samom toku akcije.

Događaj u Cerni

Veče pre kritičnog događaja [16.02.1992.] zapovednik Madi ga je pustio da sledećeg dana ide u lov. U lovu je bio sa još nekoliko Bjelovarčana od ranih jutarnjih sati [3:00-4:00h] do popodne. Kada se predveče vratio u jedinicu, u osnovnu školu u Komletince, zamenik zapovednika Branko Marijanović mu je rekao da treba da vozi nekoliko momaka u akciju izviđanja, a čiji će zapovednik biti Mario Jurić koji će mu reći tačno mesto.

Kada je optuženi Starčević dovezao automobil, četiri momka u maskirnoj uniformi [Mario Jurić, Zoran Poštić, Davor Lazić i osoba po nadimku Bosanac] stavila su svoju opremu [municiju iz skladišta, eksplozivna sredstva, SMB uniforme i drugo] u prtljažnik kola, dok su lično naoružanje držali pored sebe u kolima.

Po polasku, optuženi Jurić mu je rekao da vozi za Andrijaševce. U odlasku i povratku put je bio Komletinci-Vinkovci-Andrijaševci-Cerna, na kom ih je, na nekoliko punktova, zaustavila i pregledala vojska. Kada su stigli u Andrijaševce, kod mosta, uz put, bio je parkiran automobil pored kojeg je stajao muškarac u SMB uniformi i mahao optuženom Starčeviću da stane. Optuženi Jurić je rekao vozaču [optuženom Starčeviću] da zaustavi kola, a zatim je izašao iz kola i kratko porazgovarao sa momkom u SMB uniformi, a kada se vratio u kola rekao je optuženom Starčeviću da vozi za Cernu.

Na ulazu u Cernu, kada su prošli pored baze vojnika sa leve strane, posle oko 50-100 metara, optuženi Jurić je rekao Miji Starčeviću da stane i sačeka da bi on video o čemu se radi. Momci [Mario Jurić, Zoran Poštić, Davor Lazić i osoba po nadimku Bosanac] su izašli iz kola. Nisu bili u SMB uniformamam i nisu izvadili opremu iz prtljažnika. Optuženi Starčević nije znao o čemu se radi, u koju kuću su momci krenuli, niti kod koga. Bio je mrak i duvao je jak vetar.

Pošto je već bio jako umoran od lova optuženi Starčević je zaspao za volanom u kolima. Probudio se posle neodređenog vremena kada su momci otvorili vrata od kola i rekli da kreću nazad za Komletince.

Kada su došli u Komletince, ispred škole, momci su izvadili opremu iz prtljažnika i otišli u školu, a on je parkirao kola i otišao da spava. Bilo mu je čudno zašto nije odvezao optuženog Jurića na prvu liniju, a trebao je, niti je kasnije saznao razloge takvog postupanja.

Za događaj u Cerni prvi put je čuo u slobodnom razgovoru nakon 5 do 10 dana od kritičnog dana, kada je sedeo u kafiću u Vinkovcima. Tačnije, čuo je da se desilo ubistvo i eksplozija kuće. Tada mu to nije ništa značilo, ali povezao je tek kada su ga ispitivali u policiji za zločin u Cerni.

O optuženima

U kritično vreme nije poznavao optužene Poštića i Lazića, jer su bili novi u jedinici, a na dan ubistva nije video optuženog Tomislava Madija. U toku rata, pošto je Tomislav Madi najviše komunicirao sa zapovednicima voda i zamenikom zapovednika [Brankom Marijanovićem], nije bilo moguće da poznaje svakog čoveka u jedinici.

U junu 2006. godine sastao se sa Tomislavom Madijem i Brankom Marijanovićem i ispričao im svoje iskustvo iz policije kada su ga ispitivali zbog zločina u Cerni, sa naglaskom da su ga u policiji navodili da kaže kako je Tomislav Madi dao naredbu za ubistvo.

Optuženog Jurića je video dva do tri puta u Komletincima. Pored tog što ga je vozio za Cernu, još jednom ga je vozio i u akciju u Dželetovce.

Zapažanje

Sudsko Veće je na predlog optuženog odobrilo audio-video snimanje njegovog iskaza. Optuženi je izrazio žaljenje zbog smrti porodice Olujić. Branio se navodnom da nikada ne bi ubio dete, jer je tada i sam bio otac dvoje maloletne dece.

Takođe, izneo je mišljenje da se vodi politički postupak protiv pripadnika HOS-a, jer postoji želja da se HOS uništi. Smatra da Tomislav Madi nije kriv, jer je naredbu primio od Branka Marijanovića koji je u odsutnosti zapovednika Madija imao puna ovlašćenja.

Glavni pretres: 12. 7. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje optuženog Davora Lazića

U oktobru 1991. išao je u srednju školu, kada je za vreme domovinskog rata i agresije odlučio da pristupi odbrani Republike Hrvatske.

U novembru 1991. je zajedno sa svojim školskim drugom, optuženim Zoranom Poštićem otišao u kasarnu Borongaj, jer je čuo da se tamo formiraju jedinice za proboj za Vukovar, ali kada je stigao tamo, rekli su mu da je jedan broj vojnika već otišao. Potom je optuženi Lazić pokušao da se prijavi u 1. gardijsku brigadu, ali je odbijen, jer nije odslužio vojni rok i bio je mlad.

Jedinica HOS-a u Komletincima

Pošto je čuo da jedinice HOS-a primaju mlade osobe, s optuženim Poštićem je otišao u Starčevićev dom u Zagrebu, Glavni štab HOS-a, gde se učlanio u HSP i gde im je rečeno [optuženima Poštiću i Laziću] da mogu da se priključe jedinicima HOS-a u Vinkovcima. Krenuli su iz Zagreba za Vinkovce vozom 31.01. ili 01.02.1992. U vozu su sreli čoveka koji im je rekao da će im pomoći da se snađu u Vinkovcima. Po dolasku u Vinkovce smestili su se u Omladinski dom, a nakon 5 do 10 dana otišli su u jedinicu HOS-a u Komletince, gde su upoznali zapovednika Tomislava Madija i druge pripadnike jedinica koji su bili izuzetno mladi. Spavali su u zgradi osnovne škole u jednoj od učionica, nisu imali naoružanje niti su prošli obuku.

U jedinici je bilo fizičkog i psihičkog maltretiranja. Jednom je jedan vojnik iz Slavenskog Broda bio optužen da je ukrao kilogram kafe. Iako je vojnik vikao *nisam ja, nisam ja*, zapovednik Madi je naredio da se taj vojnik istuče i iste večeri se čulo njegovo jaukanje.

Optuženi Lazić je po dolasku u Komletince prve probleme imao sa osobom po nadimku Bosanac, koji ga je ispitivao ko je, šta radi, nazivao ga *četnikom* ili *mešancem*, jer je znao da je njegov otac Srbin, a majka Hrvatica. Inače optuženi Lazić se nije dobro osećao u jedinici i povukao se u sebe.

Događaj u Cerni

Bilo je zimsko veče, oko 19-20:00 časova, kada je u spavaonicu došao jedan od zapovednika, uperio prst u njega i Zorana Poštića i rekao im da dođu u kancelariju kod zapovednika Madija. Kada je ušao u kancelariju video je Zorana Poštića, Mariju Jurića, Miju Starčevića, Tomislava Madija, Bosanca i osobu koju su on i Zoran Poštić sreli u vozu na putu za Vinkovce. Tada je Davoru Laziću i Zoranu Poštiću rečeno da idu u skladište, a kada je izlazio iz kancelarije čuo je da se ide u akciju protiv četnika. U skladištu im je jedan vojnik naredio da se presvuku iz maskirnih u SMB uniforme, što su on i Zoran Poštić uradili. Tada su došli Mario Jurić, Tomislav Madi i Bosanac i rekli optuženima Laziću i Poštiću da ostave lična dokumenta. Optuženi Lazić se uplašio za svoj život, a naročito se bojao Bosanca. Optuženi Lazić, Poštić i Jurić su potom dobili po automatsku pušku i dve protivtenkovske mine, dok je Bosanac imao vlastito naoružanje. Prigušivače su dobili Bosanac i Mario Jurić.

Kada su stigli do automobila, optuženi Lazić je odložio mine u prtljažnik. U kolima na mestu vozača sedeo je Mijo Starčević, suvozača Mario Jurić, pozadi desno Davor Lazić, pozadi levo Zoran Poštić, a u sredini Bosanac. Bio je mrak kada su krenuli. Optuženi Lazić nije znao kuda su krenuli niti koliko dugo su se vozili, a oružje bez municije je držao između nogu.

Nakon što je vozač [Mijo Starčević] stao, optuženi Jurić je rekao optuženom Laziću da iz prtljažnika uzme mine, što je on i učinio, te su krenuli pešice. Hodali su oko 5-10 minuta u koloni. Potom su skrenuli u jedno dvorište, pa je ili Mario Jurić ili Bosanac pokucao na vrata kuće. Kada su ušli u hodnik kuće, optuženi Lazić je stao u blizini ulaznih vrata i tu je odložio mine. Zatim je ušao u prostoriju koja se nalazila sa desne strane od ulaza pošto mu je rečeno da tu traži oružje. Plašio se da za njim ne uđe Bosanac. Međutim, za njim je ušao Zoran Poštić koji je u toj sobici pronašao lovačku pušku i krenuo da je pokaže Bosancu. Za Zoranom Poštićem je izašao iz te sobice i optuženi Lazić i tada je video Mariju Jurića i Bosanca, a preko njihovih ramena glave nepoznatog muškarca i žene. Čuo je glasove i drugih osoba. Potom se vratio u prostoriju iz koje je i došao, a za njim je ušao i Zoran Poštić. Tada je čuo zvukove koji su podsećali na zvuk *lupkanja po drvetu*. Osetio je veliki strah. Nakon nekog

vremena otišao je do ulaznih vrata i primetio je da nema mina koje je ostavio. Tada je neko povikao *idemo, idemo*, te su svi izašli iz kuće i otišli do vozila.

Tokom puta do Komletinaca niko nije ništa govorio, a kada su stigli natrag u školu optuženi Lazić je otišao da spava. Nije znao tačno šta se dogodilo te večeri u kući, pretpostavio je da je bilo nešto strašno, a saznao je tek prilikom ispitivanja u policiji.

Odlazak iz HOS-a

Treći dan od događaja u Cerni, u jutarnjim satima, optuženi Lazić je išao sa zapovednikom Madijem, Zoranom Poštićem, jednom pripadnicom HOS-a i još dva vojnika u akciju izviđanja vozilom tamnije boje. U toku akcije zapovednik Madi je ostao u autu, dok su svi ostali krenuli peške, pa kada su nakon 10-15 minuta pešačenja čuli tenkove, vratili su se nazad do vozila.

Po povratku iz akcije optuženi Lazić je zatražio slobodne dane. Istog dana, uveče, do njegovog kreveta došao je Bosanac, koji mu je stavio prst na usta i zapretio da će zubima pregristi grkljan njemu i njegovoj porodici ukoliko bude nešto govorio. Sledećeg dana su on i Zoran Poštić otišli iz Komletinaca, prvo u Vinkovce, a odande u Zagreb. Pre polaska iz Komletinaca optuženi Lazić je dobio akontaciju plate. Nakon nekoliko dana čuo se sa Zoranom Poštićem telefonom i oboje su se složili da se neće vraćati u Komletince. Optuženi Lazić se vratio u školu i Ured za obranu, a nešto kasnije je dobio poziv za odsluženje vojnog roka.

O optuženom Mariju Juriću

Optuženog Marija Jurića video je jednom ili dvaput u Komletincima, a nikada da je nekoga lišio života. Pored toga, optuženi Jurić mu nije nikada naredio da nekoga liši života.

Predočavanje dokumenta

Optuženi Davor Lazić je osporio potvrdu od 12.02.1992. koju mu je predočio optuženi Tomislav Madi koji je tvrdio da niko iz Zagreba nije mogao da dođe u Vinkovce bez potvrde. Optuženi Lazić je objasnio da nikada nije dobio potvrdu u Zagrebu i da mu ista ništa ne znači.

Predočavanje iskaza iz istrage

Zamjenik ŽDO-a Vlatko Miljković je predočio optuženom Laziću deo iskaza iz policije, da je po dolasku u Cernu, nakon što su stali kolima, vozač Mijo Starčević rekao ili rukom pokazao Mariju Juriću kućni broj kuda trebaju da idu, što je optuženi Lazić osporio i objasnio da je tada govorio samo o mahanju rukama, ali ne i o kućnom broju.

Zapažanje

Sudsko veće je na predlog optuženog odobrilo audio-video snimanje njegovog iskaza. Optuženi Davor Lazić je u istrazi dao iskaz sa više detalja koji opisuju događaj, kao i činjenice koje terete optuženog Madija, na primer da je optuženi Madi došao po njega u spavaonicu i dao mu naoružanje i eksploziv. Na glavnom pretresu je istakao da mu niko kritičnom prilikom nije dao nikakav zadatak niti naredbu. Izrazio je strah za svoju porodicu, pogotovo što se još nije otkrio identitet osobe po nadimku Bosanac, koga se inače plašio.

Saslušanje optuženog Zorana Poštića

U kritično vreme je imao 18 godina i išao je u školu s optuženim Davorom Lazićem. U oktobru 1991. priključio se Narodnoj zaštiti, a kasnije je zajedno s optuženim Lazićem otišao u kasarnu Borongaj, jer je čuo da 204. vukovarska brigada prima nove vojnike, ali su ih tamo odbili, jer su bili mladi.

Jedinica HOS-a u Komletincima

Početak februara 1992. optuženi Poštić i Lazić su saznali da se mogu priključiti HOS-u, pa su 5.02. otišli u Zagreb u Starčevićev dom i učlanili se u HSP. Odande su ih uputili u Vinkovce, u jedinicu HOS-a, gde su krenuli vozom dana 06.02. Od tog datuma optuženi Poštić se vodi kao učesnik Domovinskog rata. U vozu su optuženi Lazić i Poštić upoznali dvojicu muškaraca. Jedan od njih se zvao Branko koji je obećao optuženima da će im pokazati gde se nalazi HOS u Vinkovcima. Kada su optuženi stigli u Vinkovce, spavali su u podrumu Omladinskog doma i nakon 4-5 dana, odveženi su terenskim vozilom u Komletince, gde ih je pred školskom zgradom dočekaio zapovednik voda.

Prvi ili drugi dan kada je optuženi Poštić došao u Komletince, išao je sa ostalim pripadnicima jedinice na neku feštu, gde su se slikali, a te slike je priložio u spise predmeta.

Svako jutro su pripadnici jedinice radili fiskulturu, razgibivali se, a nakon toga bi grupe vojnika išle u akcije. Optuženi Poštić je viđao vojnike koji su zaduživali mine, eksplozive, prigušivače i drugu opremu u skladištu, a oružje su u sobama imali samo oni vojnici koji su imali vlastito oružje. Optuženi Poštić nije zadužio nikakvo oružje, niti je imao ikakvu obuku.

Dan nakon što je optuženi Poštić držao stražu, bio je pozvan da dođe u Madijevu kancelariju, gde mu je rečeno da treba da ide u izviđanje sa jednom grupom momaka u kojoj je bio i Bosanac, agresivna i bezobrazna osoba. Ta grupa momaka je zadužila mine, *paštete*, tromblone. Otišli su u polja i videli su krovove kuća, kada je neko rekao optuženom Poštiću da se tamo nalaze četnici. Kada su se vratili u školu, optuženi Poštić je bio pozvan u kancelariju optuženog Madija gde mu je rekao da je izviđanje prošlo dobro.

Događaj u Cerni

Dva ili tri dana posle navedene akcije izviđanja, u večernjim satima, optuženi Poštić i Lazić su bili pozvani da se jave u kancelariju kod optuženog Madija, gde im je rečeno da se ide u akciju koju će voditi optuženi Mario Jurić. Tada optuženi Madi nije izdao naredbu da se pobiju nekakvi četnici. Optuženom Poštiću je bilo čudno što se u akciju ide u predvečernjim satima.

Za akciju su optuženi Poštić i Lazić morali da obuku SMB uniforme, a dobili su po dve ili tri mine, eksploziv i automatske puške bez municije. Optuženi Jurić i Bosanac su zadužili i prigušivače. Odmah po dobijanju opreme, optuženi Poštić je pitao zašto u puškama nema municije, na šta mu je rečeno da ne brine i da će sve dobiti, što se nije dogodilo. Napolju, u dvorištu, čekaio ih je *Brada* [Mijo Starčević] i jedan od zapovednika. Krenuli su automobilom marke mercedes. Optuženi Starčević je vozio, optuženi Jurić je bio suvozač, a Bosanac je sedeo pozadi između optuženih Poštića i Lazića. U toku vožnje jednom su ih zaustavili, ali su vrlo brzo krenuli dalje. Kada su konačno stali, vozač je ostao u autu, dok su ostali uzeli mine iz prtljažnika i krenuli peške u koloni, na čelu sa Bosancem. Prošli su pored zgrade sa grudobranima kod koje je čuo glasove ljudi. Ušli su u jedno dvorište i pokucali na vrata. Otvorila je muška osoba i ušli su u kuću. Optuženi Poštić nije znao šta radi tamo. Uplašio se kada je Bosanac rekao muškarcu koji je otvorio vrata da će napraviti pretres kuće, jer

sumnjaju da saraduje sa četnicima. U kući je bila i ženska osoba koja je htela da pozove policiju, ali je Bosanac iščupao telefonsku utičnicu iz zida. Tada je optuženima Poštiću i Laziću rečeno da pretresu jednu prostoriju, i kada su ušli, optuženi Poštić je iza ormara našao lovačku pušku, kutiju sa patronama za pušku, neodređenu količinu novca i crnu beretku sa srpskim grbom. Iz susedne prostorije je čuo žamore, viku i košmar te tupe udarce koji su ga podsetili na pucanje iz prigušivača. U tom trenutku se pogledao s optuženim Lazićem, izašao iz sobe u hodnik i odande video čoveka kako leži na podu, sa čije leve strane je stajao Bosanac, a sa desne optuženi Jurić, obojica sa puškama. Optuženi Poštić je tada pretpostavio da je čovek mrtav. Automatski se vratio u prostoriju iz koje je došao i pomokrio se u gaće od straha. Bosanac je došao do njega i optuženog Lazića i tada su mu predali pušku i kutiju sa stvarima, a Bosanac je rekao *idemo, idemo brzo*. Izašli su, a odmah za njima je došao i optuženi Jurić. Na putu do kola, kada su prolazili pored zgrade sa grudobranima i kada se ponovno čuo žamor ljudi, Bosanac je rekao da će i njih *porokati* ako treba. Vozač [Mijo Starčević] ih je čekao u autu. Kada su se vratili u Komletince, optuženi Poštić se presvukao i otišao u spavaonicu. Niko ga o događaju nije ništa pitao niti je o tome s nekim razgovarao.

Odlazak iz HOS-a

Dva ili tri dana od događaja u Cerni, optuženi Poštić je ponovo išao u akciju u koju ga je, sa još nekim pripadnicima jedinice, vozio optuženi Madi. U toku akcije čuli su tenkove, pa su se vratili do kombija, a potom i u bazu [u školu].

Dva ili tri dana od te poslednje akcije, optuženi Poštić i Lazić su bili pozvani da se jave zapovedniku Madiju, koji ih je pitao za odmor. Oba optuženika su prihvatila odmor, a optuženi Madi je izvadio iz džepa svežanj novčanica i dao im po 100 DEM kao akontaciju plate.

Kada je optuženi Poštić otišao iz Komletinaca više nije želeo da se vrati. Na venčanju, 29.02.1992., upoznao je dve osobe sa ratišta u Osijeku, te je sa njima krenuo za Osijek, gde je bio u Izviđačko-diverzantskoj četi 160. brigade HV. Kasnije je prebačen u 106. brigadu HV, pa tokom 1993. u 66. puk vojne policije, a tokom 1995. prijavio se u 101. susedgradsku brigadu.

Saznanje šta se kritične noći dogodilo

Tokom 1999. ili 2000. optuženi Poštić je sreo suprugu optuženog Lazića na trešnjevačkoj tržnici, koja mu je rekla da se javi Lazi [Davoru Laziću]. Sreli su se na kafi. O kritičnom događaju nisu razgovarali niti su se posle ikada videli. Godinama je optuženog Poštića mučilo šta se zaista dogodilo te večeri, a saznao je tokom 2002. ili 2003. kada je gledao emisiju Latinica u kojoj se govorilo o ubistvu porodice Olujić i u kojoj je prepoznao prostoriju u kojoj su bili on i Davor Lazić. Uplašio se, nije znao šta da uradi i kako da prijavi slučaj. Kontaktirao je nedeljnik *Nacional* da ispriča o slučaju.

Predočavanje iskaza iz policije i istrage

Optuženi Zoran Poštić je osporio iskaz koji je dao u policiji, da je naveo imena osoba koje su bile u kancelariji kod optuženog Madija pre kretanja za Cernu, da su sve predmete iz kuće porodice Olujić stavili na Madijev sto, a da je optuženi Madi iz te hrpe uzeo novčanice nemačkih maraka, kao i da je optuženi Madi rekao kako akcija nije prošla kako treba, jer kuća nije dignuta u vazduh. Objasnio je da je policija sve te činjenice iskonstruirala, a da je on potpisao zapisnik, jer je bio u jako teškom stanju. Naime, tokom ispitivanja i u policiji i pred

istražnim sudijom, bio je jako umoran i iscrpljen, pa se oslonio na svog branioca advokata Branka Ivića.

Zapažanje

Sudsko Veće je na predlog optuženog odobrilo audio-video snimanje njegovog iskaza. Optuženi Zoran Poštić je plakao dok je govorio da mu je žao što na raspravi nije prisutna oštećena Stojanka Olujić, sa kojom žali i saoseća, jer je želeo da joj kaže da on nije pobio njenu decu.

U toku istrage optuženi Zoran Poštić je optuženog Marija Jurića nazivao nadimkom Dudo.

Predlog za ukidanje pritvora

Branioци svih optuženih su predložili ukidanje pritvora protiv njihovih branjenika. Branilac optuženog Davora Lazića advokat Marko Dumančić je naveo da pritvorski razlozi više ne egzistiraju, branilac optuženog Mije Starčevića advokat Dražen Matijević je rekao da je zdravstveno stanje optuženog Starčevića teško i da mu je potrebno bolničko lečenje, a branilac optuženog Tomislava Madija advokat Emil Havkić je zatražio da se neposredno primeni Evropska konvencija o osnovnim ljudskim pravima jer kao razlog za pritvor ne predviđa naročito tešku okolnost počinjenog dela.

Odluke sudskog Veća

Sudsko Veće je konstatovalo da je o pritvoru odlučilo pre nedelju dana te da ne mora ponovno da odlučuje.

Odbrana Zorana Poštića

Predsednik Veća sudija Ante Zeljko je ukazao optuženom Zoranu Poštiću i njegovom advokatu Zlatku Jariću na suprotnost u interesima obrane, obzirom da je advokat Zlatko Jarić u istrazi bio branilac po službenoj dužnosti optuženom Miji Starčeviću, a sada je branilac optuženom Zoranu Poštiću. Kako iz sadašnjih materijalnih odbrana optuženih Poštića i Starčevića proističe zaključak o suprotnosti odbrana, to im je predsednik Veća ukazao da otklone suprotnosti ili će se advokatu Zlatku Jariću uskratiti pravo na zastupanje, a optuženi Poštić će biti pozvan da uzme drugog branioca.

Zapažanje

Iskazi svih optuženih se međusobno ne slažu oko određenih okolnosti, kao što je činjenica da li je Tomislav Madi bio kritičnog dana u Komletincima, da li su optuženi na sebi nosili SMB uniforme, da li su bili zaustavljeni na putu za Cernu, ko je sve od optuženih znao za akciju.

Glavni pretres: 29. 8. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svedoka Vladimira Madija

Svedok je prihvatio da svedoči iako je oslobođen dužnosti, jer je brat optuženom Tomislavu Madiju.

Izjavio je da je policija pronašla muški prsten u ormaru u porodičnoj kući, u kojoj živi sama majka svedoka i optuženog [Nevenka Madi]. Majka je dobila prsten u znak zahvalnosti od jednog dečka na moru koga je ponekad hranila. Niti majka niti svedok nisu nosili taj prsten.

Zapažanje

Sudsko Veće je saslušalo brata optuženog Tomislava Madija, jer je Zavod za sudsku medicinu i kriminalistiku u Zagrebu pronašao na muškom prstenu, koji je bio predmet prepoznavanja, epitalne stanice koje pripadaju muškoj osobi.

Odbrana optuženog Zorana Poštića

Optuženi Zoran Poštić je angažovao novog branioca advokata Gordana Perića i otkazao je punomoćje za zastupanje svom dosadašnjem braniocu advokatu Zlatku Jariću. Na taj način je otklonjena suprotnost u interesima odbrane, obzirom da je advokat Zlatko Jarić u istrazi postupao kao branilac optuženog Mije Starčevića.

Odluke sudskog Veća

Sudsko Veće je za sledeću raspravu pozvalo svedoka Dobroslava Paragu, jer je optuženi Mario Jurić ranije izjavio da je Dobroslav Paraga naredio da se ide u kuću porodice Olujčić. Međutim, optuženi Mario Jurić je takvu izjavu osporio, kao i tačnost iskaza saslušanih svedoka Ivana Čačića, Mate Boroza i Zvonka Jurmana.

Pored toga, sudsko Veće je odredilo veštačenje komparativnom analizom demonstracija podudarnosti, odnosno nepodudarnosti bioloških uzoraka DNK izdvojenih iz krvi optuženog Tomislava Madija i njegovog brata, svedoka Vladimira Madija sa biološkim uzorcima koji su izdvojeni sa muškog prstena. Veštačenje je povereno Zavodu za sudsku medicinu i kriminalistiku – DNK odeljenje u Zagrebu.

Glavni pretres: 14. 9. 2007.

Izveštaj: Marija Zebić, FHP, članica Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svedokinje Nevenke Madi

Svedokinja je prihvatila da svedoči iako je oslobođena dužnosti, obzirom da joj je optuženi Tomislav Madi sin.

Tokom 1982. otišla je na ostrvo Brač, mesto Supetar, gde je radila kao pomoćna kuvarica u Domu za decu. Dok je boravila tamo, svedokinja je obično davala krofne jednom dečaku od 8-9 godina starosti, koji je dolazio kod svedokinje u kuhinju u popodnevним časovima. U znak zahvalnosti dečak je poklonio svedokinji prsten od bižuterije, koji je ona stavila u fioku kod kuće i nije ga nosila.

Zapažanje

Svedokinja Nevenka Madi je osporila izjavu svoga sina, optuženog Tomislava Madija, da je kupila prsten od Roma u vozu.

Odluke sudskog Veća

Sudsko Veće je na predlog optuženog Marija Jurića odredilo rekonstrukciju događaja u kući porodice Olujčić u Cerni.

Pored toga, sudsko Veće je odredilo da se svedok Dobroslav Paraga za sledeće suđenje privede od strane policije, jer i pored urednog poziva nije došao na raspravu.

Rekonstrukcija, održana u Cerni 16. 10. 2007. godine

Izveštaj: Aleksandar Olenik, FHP

Ucrtani položaji tela i predmeta u dnevnoj sobi su namerno drugačije postavljeni u odnosu na izveštaj sa uviđaja.

Optuženi Mario Jurić je odmah primetio razlike u položaju predmeta i tela i tačno precizirao te razlike.

Optuženi Davor Lazić opisao je ulazak u dvorište a zatim i u kuću. U spavaćoj sobi, sa desne strane između regala i zida pokazao je mesto gde se nalazila lovačka puška. Sa istog mesta je čuo tupo udaranje koje je dolazilo iz dnevne sobe.

Optuženi Zoran Poštić opisao je ulazak u dvorište i u kuću tvrdeći da su ispred njega i Davora Lazića išli optuženi Mario Jurić i Bosanac. U hodniku je položio dve mine, pokazao mesto gde je bila lovačka puška u spavaćoj sobi. Čuo je glasove i vrisku iz dnevne sobe a zatim i tupe udarce. Na vratima dnevne sobe zapazio je telo žene i odmah se vratio u spavaću sobu. Nakon toga su otišli.

Optuženi Mijo Starčević nije mogao da pokaže gde su kola bila parkirana.

Glavni pretres: 23.10.2007.

Izveštaj: Aleksandar Olenik, FHP

Saslušanje svedoka Dobroslava Parage

Svedok je početkom 1991. godine bio predsednik HSP. Optuženog Tomislava Madija je upoznao u kasno leto 1991. godine i uputio ga je u jedinice HOS-a, koje tada nisu delovale van Zbora narodne garde a kasnije HV-a.

Svedok tvrdi *U smislu vojnog delovanja, nikad nismo davali zapovjedi pripadnicima HOS-a. Ja sam utemeljitelj i pokretač HOS-a, ja sam to osnovao, a to su kasnije ljudi preuzeli na sebe. Nikad nisam izdavao konkretne zapovjedi za akcije na terenu.*

Postojala je evidencija o ulasku i izlasku iz centrale HOS-a u Zagrebu, koju je preuzelo Ministarstvo unutrašnjih poslova RH a koja se verovatno nalazi u spisima krivičnog predmeta K-500/93.

Svedok ne može da zamisli da je optuženi kriv.

Glavni pretres: 07.11.2007.

Izveštaj: Darko Balać, FHP, član Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Strankama i braniocima su uručene fotokopije nalaza i mišljenja DNK laboratorije Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku u Zagrebu ur.br. 346/07 od 2.11.2007.godine u kojima se tvrdi da ne postoji podudarnost između bioloških uzoraka izdvojenih s muškog prstena oduzetog od Nevenke Madi i bioloških tragova uzetih od svedoka Vladimira Madija i optuženog Tomislava Madija.

Izjašnjenje optuženih

Na posebna pitanja predsednika veća, optuženi Davor Lazić je odgovorio da je *Bosanac* imao *dugo* naoružanje i to automatsku pušku, dok je optuženi Mario Jurić imao *kratko* naoružanje.

Optuženi je, na isto pitanje, rekao da je siguran da su i Mario Jurić i *Bosanac* imali automatske puške, ali ne zna da li je Jurić imao kod sebe još nešto od oružja.

Izdvajanje dokaza

Izdvojeni su iz spisa te se neće koristiti kao dokaz u postupku delovi dopisa Vojne bezbednosno-obaveštajne agencije od 16.8.2007.godine, klasa 804-01/07-01/588, jer sadrže izjavu optuženog Marija Jurića datu bez prisustva branioca, a ovaj postupak se vodi zbog krivičnog dela za koje je odbrana obavezna. Biće zatraženo odobrenje agencije da se u postupku koristi neizdvojeni deo dopisa.

Ekshumacija

Naređena je ekshumacija tela oštećenog Radomira Olujića radi uzimanja biološkog uzorka u cilju veštačenja podudarnosti tog i uzorka izdvojenog s muškog prstena oduzetog od Nevenke Madi.

Zapažanje:

Iako su svi optuženi u pritvoru, pravosudna policija im dozvoljava da se, prilikom ulaska u sudnicu, rukuju i ljube sa suprugama i rodbinom.

Glavni pretres: 13.12.2007.

Izveštaj: Darko Balać, FHP, član Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje svedoka Željka Rebuša

Tri meseca pre ubistva porodice Olujić umro je svedokov tast, Stjepan Malenčić, čije su kćerke, pokojna Anica Olujić i Katica Rebuš odlučile da jedan očev zlatni prsten daju Radomiru Olujiću. Od tada svedok nije viđao taj prsten. Ne seća se da ga je video na Radomiru nakon ubistva, a ni pre toga. Pošto je prsten bio žute boje pretpostavlja da je bio sačinjen od zlata. Nakon ubistava, u kući Olujića nije pronađen nijedan komad zlatnog nakita.

Za vreme uviđaja, kao najbliži rođak ubijenih, prisustvovao je uviđaju te je na podu, na oko dva metra od ulaznih vrata ka prostoriji gde su ubijeni i to na strani gde je kuhinja, uočio opušak od cigarete. Skrenuo je pažnju policiji na to, ali ne zna da li je taj trag sačuvan. Smatra da opušak potiče od ubica, jer ne zna da iko u svojoj kući gasi cigarete na podu.

Predlozi odbrane

Branioći svih optuženih su predložili da se protiv njihovih branjenika ukine pritvor s obrazloženjima da pritvor predugo traje, da su time prekršena pravila Evropske konvencije o ljudskim pravima i da su pritvoreni hrvatski branitelji, a da su vukovarski krvnici na slobodi.

Odluka veća

Određena je ekshumacija tela pokojnog Stjepana Malenčića radi uzimanja uzoraka potrebnih za DNK veštačenje radi utvrđivanja postojanja, odnosno nepostojanja podudarnosti između DNK pokojnog Malenčića i DNK tragova nađenih na muškom prstenu oduzetom od majke optuženog Madija, Nevenke.

Veće će naknadno odlučiti o predlozima za ukidanje pritvora.

Zapažanje:

Pred sam kraj ročišta, nakon što je nastavio da narušava red u sudnici, uprkos opomeni predsednika Veća, optuženi Tomislav Madi je udaljen iz sudnice. Iz istog razloga iz sudnice je udaljen i optuženi Mario Jurić. Kasnije su obojica optuženih upoznati sa sadržinom rešenja o ekshumaciji i veštačenju.

Glavni pretres: 10.1.2008.

Izveštaj: Darko Balać, FHP, član Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Predlozi odbrane

Branilac optuženog Mije Starčevića, advokat Dražen Matijević je predao u spis četiri fotografije i predložio da optuženi Lazić i Poštić na njima prepoznaju njegovog branjenika.

Branilac Vjekoslav Cestar je predložio da se izvrši ekshumacija tela pokojnog Stojana Vujnovića radi dobijanja uzorka njegove DNK kako bi se taj uzorak uporedio s uzorkom dobijenim sa opuška nađenog na licu mesta i izvršilo upoređivanje njihove podudarnosti.

Odluke veća

Veće je odbilo dokazne predloge odbrane za saslušanjem u svojstvu svedoka Tot Nikole, Jandrić Zorana, Guberac Pere, Dujić Damira, Marušić Željka, Čuljak Tomislava, Domčić Josipa, Maslov Marija i Bobanović Rada, odbilo je i predloge da se od Centra za kriminalistička veštačenja u Zagrebu pribave čaura i zrna radi ocene verodostojnosti veštačenja, kao i predloge za grafološkim veštačenjem potpisa svedoka Čosić Đure na reversu od 18.2.1992.godine, jer su činjenice koje bi se tim dokazima utvrdile ili već utvrđene ili se ne odnose na predmet postupka.

Izdvojene su iz spisa fotokopije beležaka optuženog Marija Jurića, jer sadrže izjave optuženog koje su date bez prisustva branioca, a stručna odbrana je u ovom predmetu obavezna.

Izvođenje materijalnih dokaza

Presednik Veća je optuženima pokazao fotografije koje je u spis priložio branilac Matijević. Optuženi Davor Lazić, Zoran Poštić i Mijo Starčević su na fotografiji na kojoj je petnaest pripadnika jedinice prepoznali Miju Starčevića kao jedino lice koje ima bradu i nosi šešir. Optuženi Mijo Starčević je sebe takođe prepoznao samo na fotografiji na kojoj je petnaest lica, kao jedinog sa bradom i šeširom, dok je lice sa bradom i šeširom na ostalim fotografijama neki Banić, čijeg se prezimena ne seća.

Predsednik Veća je pročitao, ukratko usmeno izložio ili dao da se pregledaju:

- potvrde o privremeno oduzetim predmetima
- zapisnici o uviđajima iz 1992. godine te od 19.9.2006. godine sa fotodokumentacijama
- zapisnici o veštačenjima Centra za kriminalistička veštačenja *Ivan Vučetić* iz Zagreba od 7.3.2002.godine i od 8.5.2007.godine
- zapisnici o obdukcijama oštećenih
- fotografski elaborat
- venčani list za optuženog Tomislava Madija i Zdenku Koronić
- izvod iz matične knjige rođenih za oštećene Milenu i Marka Olujića te optužene Jurića, Lazića i Poštića
- sveska oštećene Milene Olujić
- zrna vatrenog oružja nađena na licu mesta
- ocene za optuženog Davora Lazića od Ministarstva odbrane RH
- nalaz i mišljenje veštaka dr Anta Blažanovića, specijaliste sudske medicine
- zapisnik o balističkom veštačenju

- nalazi i mišljenja psihijatra dr Nikole Mandića, psihologa mr Dunje Baraban i dr Berislava Pašalića
- kroki skice, koje je sačinio optuženi Mario Jurić i fotokopija njegove vojne knjižice
- nalazi i mišljenja Zavoda za sudsku medicinu i kriminalistiku
- situacijski plan i zapisnik s rekonstrukcije te eksperimenta lica mesta
- izvod iz matične knjige venčanih za Radomira Olujića i Anicu Malenčić
- dopis i dodatni dopis Odeljenja kriminalističke policije PU vukovarsko srijemske od 2.1.2008.godine te dopis vezan za izazivanje papilarnih linija
- četiri fotografije koje je u spis priložio branilac Matijević
- bez prisustva javnosti izveden je dokaz čitanjem dopisa vojne bezbednosno-obaveštajne agencije klasa 804-01/07-01/588, ur. broj 512-10-06-422-07-03 od 16.8.2007.godine.

Stranke i branioci nisu imali primedaba na izvedene dokaze.

Glavni pretres: 16.1.2008.

Izveštaj: Darko Balać, FHP, član Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Predsednik Veća je izvestio stranke o nalogu od 11.1.2008.godine i dopisima PU vukovarsko-srijemskoj od 11. i 16.1.2008.godine i o ponovnom pozivanju oštećene Stojanke Olujić, koja nije pristupila na današnji glavni pretres zbog bolesti.

Odluka Veća

Određena je ekshumacija tela pokojnog Stojana Vujnovića zvanog *Srbina* i veštačenje Zavoda za sudsku medicinu u Zagrebu kako bi se pribavio uzorak DNK Vujnovića i utvrdila eventualna podudarnost tog uzorka s onim koji je izdvojen s opuška cigarete *Milde Sorte* nađenog na licu mesta.

Glavni pretres: 31.1.2008.

Izveštaj: Darko Balać, FHP, član Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Izmena u sastavu sudskog veća

Člana Veća, sudiju Branku Ratkajec-Čović je zbog njenog odlaska u penziju zamenio sudija Stjepan Margić. Kako je promenjen sastav Veća, glavni pretres je počeo iznova pa je utvrđena istovetnost optuženih, zatim je pročitana optužnica te su se optuženi izjasnili da nisu krivi. Tražili su da iznesu odbranu pre dokaznog postupka.

Odbrana optuženog Tomislava Madija

Dodao je da se seća kako su krajem novembra ili početkom decembra 1991. godine zarobili pripadnika JNA sedamnaestipogodišnjeg Srbina Zorana Jankovića, koji je 19.12.1991. godine predat kriznom štabu u Vinkovcima.

Odbrana optuženog Marija Jurića

Optuženi je dodao kako mu je žao porodice Olujić, ali da među optuženima nema njihovih ubica.

Odbrana optuženog Zorana Poštića

Optuženi je još naveo da nije nikoga ubio, da tako nešto ne bi uradio ni po čijem naređenju te da nije znao kuda ide kritične večeri. Ne seća se da mu je naređenje da ide s optuženim Mariom Jurićem izdao optuženi Madi. Policija je izvukla iz konteksta da je rekao kako su išli da ubiju *vikend četnike*. To što je i pred istražnim sudijom naveo da je naređenje da se ubiju *vikend četnici* izdao Madi, objašnjava time da mu je advokat Ivić rekao da tako iskazuje. Advokat Ivica Mačvanin ga je takođe instruisao šta treba da kaže u svoju odbranu, da bi kasnije ipak odlučio da bude branilac optuženom Laziću. Policajci su se prema njemu pristojno odnosili, ali je njegov iskaz policajac čitao s papira u prisustvu optuženog, njegovog branioca Ivića i zamenika ŽDO. Optuženi je potpisao zapisnik bez prethodnog čitanja. Prethodno nije spavao od 22. do 24.8.2006.godine pa je bio u lošem psihičkom stanju. Čak je zaspao na stolici dok su ga testirali na poligrafu.

Odbrana optuženog Davora Lazića

Optuženi je ukazao na doslednost u svojim iskazima tokom celog postupka pa je naglasio da mu niko nije izdao naređenje da ubije porodicu Olujić. Advokat Ivica Mačvanin je pokušao da utiče na njega dok je bio u policiji, tako što mu je govorio šta da kaže, ali optuženi nije pristao na njegove instrukcije. Nije mu bilo poznato da je Mačvanin išao i kod optuženog Poštića dok su bili zadržani u policiji.

Odbrana optuženog Mije Starčevića

Nije učestvovao u dogovorima oko toga kuda treba ići te večeri i nije pokazao kuću porodice Olujić. Nije primetio kakve uniforme *ekipa* ima na sebi, da li su bile krvave pri povratku i da li su uneli nešto u kola. Zlatne minđuše koje su oduzete nisu od zlata i pripadaju njegovoj supruzi.

Dokazni postupak

Predsednik Veća je, uz saglasnost stranaka i po odluci veća, pročitao iskaze svih do sada saslušanih svedoka, osim privilegovanih svedoka, te nalaze i mišljenja veštaka.

Predlozi odbrane

Branilac Gordan Perić je predložio da se kao svedoci saslušaju advokati Ivica Mačvanin i Branko Ivić na okolnost saslušanja optuženih Poštića i Lazića u policiji.

Branilac Zlatko Cvrković je predložio da se izvrši veštačenje psihičkog stanja optuženih Poštića i Lazića prilikom njihovih saslušanja u policiji i pred istražnim sudijom.

Optuženi Mario Jurić je predložio da se kao svedok saslušaju Vladimir Šeks na okolnost koju je dokumantaciju odneo iz Osijeka u leto 1992. godine.

Glavni pretres: 5.2.2008.

Izveštaj: Darko Balać, FHP, član Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Saslušanje privilegovanih svedoka

Privilegovani svedoci Zdenka Madi, Nevenka Madi i Vladimir Madi su pristali da daju iskaze, odnosno da se njihovi već ranije dati iskazi pročitaju.

Saslušanje svedoka Vladimira Bučka

Svedok je policajac, koji je učestvovao u ovom krivičnom predmetu u fazi prekrivičnog postupka. Nije tačno da optuženima u policiji nisu davani hrana i piće. Niko ih nije zastrašivao i dozvoljavano im je da idu u toalet i da spavaju. Optuženi Poštić nije zaspao prilikom saslušanja. Kao jemstvo korektnog postupanja prilikom saslušanja bili su prisutni branioci i zamenik ŽDO.

Izvođenje materijalnih dokaza

Nastavljeno je s čitanjem iskaza svedoka te nalaza i mišljenja veštaka, odnosno razgledanjem i čitanjem materijalnih dokaza koji su već izvedeni u ranijem toku glavnog pretresa pre promene sastava Veća. Stranke nisu imale primedaba na pročitano i razgledano.

Isključena je javnost prilikom čitanja dopisa vojno-obaveštajne agencije. Optuženi Mario Jurić, koji se protivio isključenju javnosti, primetio je da je sadržina dopisa tačna, ali ne i datum, jer je video zapis sačinjen, verovatno, 3.4.1992. godine

Odluka Veća

Veće je odbilo predloge dokaza o saslušanju kao svedoka Vladimira Šeksa, Ivice Mačvanina i Branka Ivića te veštačenja psihičkog stanja optuženih Poštića i Lazića, jer su činjenice koje bi tim dokazima trebalo utvrditi već utvrđene ili nevažne za postupak.

Odlučeno je i da se radi saslušanja neće ponovo pozivati oštećena Stojanka Olujić.

Glavni pretres: 11.2.2008.

Izveštaj: Darko Balać, FHP, član Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Izvođenje materijalnih dokaza

Pročitani su:

- deo zapisnika o glavnom pretresu od 23.5.2007. godine na kojem je zabeleženo prepoznavanje oduzetih predmeta (muški prsten, naušnice, muški satovi s metalnom i kožnom narukvicom te zlatni lančić) od strane oštećenih Stojanke Olujić, Katice Rebuš i Željka Rebuša
- izvodi iz kaznene evidencije za optužene, povodom kojih je optuženi Jurić tražio da se izuzmu iz spisa, jer krivična dela za koja je ranije osuđivan nemaju nikakve veze sa krivičnim delom za koje je sada optužen
- prepisi presuda Opštinskog suda u Vinkovcima posl. brojevi K-148/96, K-8/98, K-148/99, K-210/99 i K-440/00.

Izmena optužnice

Zamenik Županijskog državnog odvjetnika u Vukovaru je, shodno dosadašnjim rezultatima dokaznog postupka, na glavnom pretresu izmenio optužnicu predajući sudu podnesak od 8.2.2008. godine. Izmenjen je činjenični opis tako što je optuženi Jurić označen kao pripadnik 131. brigade HV-a, a ne izviđačko-diverzantske čete, naznačeno je da je cilj bio ne samo da se porodica Olujić likvidira, već i da se opljačka, precizirano je da su hice u oštećene ispalili optuženi Mario Jurić i osoba pod nadimkom Bosanac, a optuženi Poštić i Lazić za to vreme su iz kuće oduzeli lovačku pušku, 1500DEM, beretku, lančić boje zlata s priveskom u obliku deteline s četiri lista i par zlatnih naušnica s tri plava kamenčića. Umesto odredaba iz Protokola II, navedeno je kako je optuženi Madi, između ostalog, postupio suprotno članu 51. stav 1., 2. i 6. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12.8.1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I).

Braniooci su zatražili da im se ostavi primereni rok kao bi se izjasnili o izmenjenoj optužnici.

Glavni pretres: 12.2.2008.

Izveštaj: Darko Balać, FHP, član Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Izjašnjenje optuženih o izmenjenoj optužnici

Optuženi su se povodom izmenjene optužnice izjasnili da nisu krivi.

Odbrana optuženog Tomislava Madija

Optuženi je ponovio da nije izdao nikakvo naređenje, da u jedinici nisu imali vitezit i da su on i njegova jedinica *žrtveno jagnje*. U nekoliko navrata su pokušali da ga ubiju, jer *puno zna*.

Odbrana optuženog Marija Jurića

Izrazio je žaljenje zbog svega što se dogodilo i naglasio je da nije znao kuda ide i da je preduzeo sve da se *to spreči*. Našao se na mestu zločina svojom nesrećom i prevarom drugih. Optuženi Madi mu nije izdao nikakvu naredbu. Ne seća se lica pod nadimcima Iljo i Ceranin. Nuđeno mu je da bude svedok-saradnik, ali kada je to odbio, našao se na optuženičkoj klupi.

Odbrana optuženog Zorana Poštića

Već je rekao koga je video u kući Olujićevih. Zna da je optuženi Mario Jurić spominjao da su tamo bili Stojan Vujnović, ali se ne seća tog lica, kao ni lica sa nadimcima Iljo i Ceranin. Nije video decu u kući.

Odbrana optuženog Davora Lazića

Jedini nadimci kojih se seća su Chicago i Srbin, jer je vojnicima bilo govoreno da će biti raspoređeni u njihove jedinice, ali se ne seća Ilje, Ceranina i Stojana Vujnovića.

Odbrana optuženog Mije Starčevića

Žao mu je porodice Olujić. Za njega je to bila rutinska vožnja i nije znao kuda se ide. Nije pokazao koja je kuća Olujićevih.

Branilac optuženog Starčevića je u spis priložio fotografiju supruge optuženog iz dana kada je bila dete na kojoj se vidi da na sebi ima naušnice koje su od nje oduzete u vezi s ovim krivičnim postupkom. Fotografija je zatim razgledana pa je optuženi Mijo Starčević primetio da ne zna kada je tačno nastala, ali zna da je njegovoj supruzi majka kupila minđuše kada je imala samo nekoliko godina.

Konstatovano je da više nema predloga za dopunu dokaznog postupka pa je dokazni postupak završen. Prelazi se na davanje završnih reči stranaka i branilaca.

Završna reč tužioca

Tužilac je detaljno izložio tok dokaznog postupka pa se posebno osvrnuo na odbrane optuženih Poštića i Lazića iz pretkrivičnog postupka i iz istrage, odnosno na to da su priznali izvršenje dela, da su opisali prethodni dogovor i naredbu optuženog Madija, odlazak u Cernu, događaje koji su usledili i povratak. Istakao je da je nesumnjivo utvrđeno da je optuženi Madi bio komandant čete i da je njegovo naređenje dovelo do izvršenja krivičnog dela u Cerni. Motiv za izvršenje dela je bilo to što je oštećeni Radomir Olujić po nacionalnosti Srbin. Izneo je stav da su svi optuženi dali takav doprinos u izvršenju krivičnog dela da se moraju smatrati saizvršiocima. Predložio je da se oglase krivim i kazne po zakonu.

Zapažanje:

Govoreći o okolnostima, koje Sud treba da uzme u obzir prilikom odmeravanja kazne, tužilac je, između ostalog, ukazao da su olakšavajuće okolnosti to što su svi optuženi *branitelji* i da su optuženi Lazić i Poštić *doprinjeli u obrani*. Međutim, činjenica da je neko bio pripadnik oružane formacije ne može biti uzeta kao okolnost od značaja za odmeravanje kazne, jer je ona element bića krivičnog dela ratnog zločina. Druga okolnost nije sasvim jasna iz zapisnika, ali se može pretpostaviti da je tužilac ukazao na to da su optuženi Poštić i Lazić doprineli utvrđivanju istine u postupku svojim priznanjima. Ovakva okolnost bi bila olakšavajuća da ova dvojica optuženih nisu svoja priznanja kasnije opovrgla. Pritom, tužilac nije izneo nijednu otežavajuću okolnost.

Završna reč odbrane optuženog Tomislava Madija

Branioci ne smatraju da je pogrešna pravna kvalifikacija dela, jer se ne radi o ratnom zločinu, pošto se to krivično delo ne može izvršiti prema domaćim državljanima, događaj nije bio u sklopu strategije *Domovinskog rata*, nije deo šireg sistematskog napada, niti se desio u ratnoj zoni. Nije dokazano da je optuženi Madi učinio krivično delo kako je navedeno u optužnici. Optuženom je jako žao što se *taj čin* dogodio. Da je znao šta će se desiti, sigurno ne bi dozvolio optuženom Mariju Juriću, niti bilo kome iz jedinice da uopšte ode iz nje. Taj koji je *to* učinio je *totalno nemoralan*. Da je uopšte hteo da tako nešto napravi, uradio bi to sam ili sa još nekim da se ne sazna, a ne bi izdavao naredbu da drugi to učine. Smatra da je trebalo izvršiti rekonstrukciju.

Završna reč odbrane optuženog Marija Jurića

Branilac je ustvrdio da je krivično delo pogrešno kvalifikovano i da nije dokazana krivica njegovog branjenika pa je predložio da se oslobodi od optužbe. Optuženi je ponovio da niko od optuženih nije učinio zločin za koji se terete. Nije tačno da je on saizvršilac sa tim izvesnim Bosancem. To je sramota i neistina. Očigledno je da neko od optuženih laže i da svako samo sebe želi spasiti.

Završna reč odbrane optuženog Zorana Poštića

Branilac je ukazao da je iskaz njegovog branjenika dat na glavnom pretresu istinit, dok su iskazi o njegovom saslušanju pred policijom i istražnim sudijom nezakoniti pa ne mogu biti dokazi na kojem će se zasnivati presuda. Predložio je da njegov branjenik bude oslobođen od optužbe. Optuženi je naveo da je *psihički slomljen zbog svega* i nema šta više reći.

Završna reč odbrane optuženog Davora Lazića

Branilac je istakao da je krivično delo pogrešno kvalifikovano i da porodica Olujić ne podleže zaštiti koju pruža konvencija o zaštiti civila. Optuženi nije učinio radnju niti jednog krivičnog dela pa samim tim nije ni doprineo izvršenju krivičnog dela za koje je optužen. Smatra da je oslobađajuća presuda neminovna. Optuženi je ostao pri onome što je njegov branilac naveo i nema ništa više da doda.

Završna reč odbrane optuženog Mije Starčevića

Branilac optuženog Mije Starčevića je ukazao da njegov branjenik nije bio učesnik nikakvog zločina. Ne samo da nije primio naređenje, već nije ni pokazao kuću porodice Olujić. Njemu je naređeno samo da ostale optužene svojim automobilom preveze i naređenje nije uključivalo ničije ubistvo. Ovde se ne radi o ratnom zločinu. Sa priložene fotografije se vidi da su sporne

naušnice pripadale supruzi njegovog branjenika još dok je bila dete. Predložio je oslobađanje od optužbe.

Optuženi je ostao pri onome što je njegov branilac naveo i nema ništa više da doda.

Svi branioci su u vidu podnesaka predali u spis svoje govore u celini.

Glavni pretres: 14.2.2008.

Izveštaj: Darko Balać, FHP, član Regionalnog tima za praćenje domaćih suđenja za ratne zločine

Veće je oglasilo krivima optužene za krivično delo koje im je optužnicom stavljeno na teret pa ih je osudilo na kazne zatvora, i to optuženog Tomislava Madija u trajanju od 20 (dvadeset) godina, optuženog Marija Jurića u trajanju od 12 (dvanaest) godina, optuženog Zorana Poštića u trajanju od 8 (osam) godina, optuženog Davora Lazića u trajanju od 7 (sedam) godina i optuženog Miju Starčevića u trajanju od 10 (deset) godina.

Fond za humanitarno pravo

